

Adventes Vēstis

2008. gada decembris, #12 (154)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
ZIEMASSVĒTKU
VĒSTS: DIEVS
AR MUMS

LIECĪBAS:
NOŽĒLAS PĀR-
VEIDOJOŠAIS
SPĒKS

SVĒTRUNA:
KĀPĒC CILVĒKI
ATSTĀJ JĒZU?

KĀPĒC BŪT
ADVENTISTAM
IR VESELĪGI?

JAUNIEŠU
SARUNA AR
VADĪTĀJU INTU
JĀKOBSONI

Bīskapa apsveikums	3
Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Tēma	8
Liecības	14
Vārds mācītājam	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Veselība	22
Citu konfesiju ziņas	23

Īstā svētku sajūta

Ziemsvētki droši vien ir svētki, kurus atšķirībā no visiem citiem atzīmē jeb svin visvairāk cilvēku mums apkārt. Vai arī Tev ir svētku sajūta? Es gan nedomāju to haotisko un stresa pilno skriešanu pa veikaliem, lai vēl kaut ko aizmirstu nopirkt svētkiem. Tāpat es arī nedomāju fizisko un pat garīgo atslābumu nedēļā pēc svētkiem...

Vai Tevi nepārņem svinīgs un līksms satraukums, domājot par vislielāko Dāvanu, kādu Dievs jebkad ir pasniedzis šai pasaulei – Dieva Dēls, Jēzus

Kristus, ienāk šajā pasaulē, lai glābtu mūs, grēciniekus.

Es zinu, ka būs tādi, kas Tev blakus uzreiz centīsies atgādināt, ka patiesībā jau neviens nezina, kad īsti Kristus piedzima, ka, visticamāk, tas nebūt nebija laiks, kad mēs svinam Ziemsvētkus. Bet kurš tad patiesībā apgalvo pretējo? Neviens, es pasvītroju, neviens nopietns teologs vai mācītājs jau arī neapgalvo, ka mēs zinām precīzo datumu... Bet vai pats fakts, ka Kristus atstāj debesu troni un kļūst mums līdzīgs miesā, nav pieminēšanas vērts? Vai tas, ka Viņam jau piedzimstot tika pasniegtas dāvanas, kas māca par ciešanām un pat nāvi (atceries – dāvināja taču īpašu eļļu, kas tiek izmantota apbedīšanai), nemudina Tevi dziļākām pārdomām?

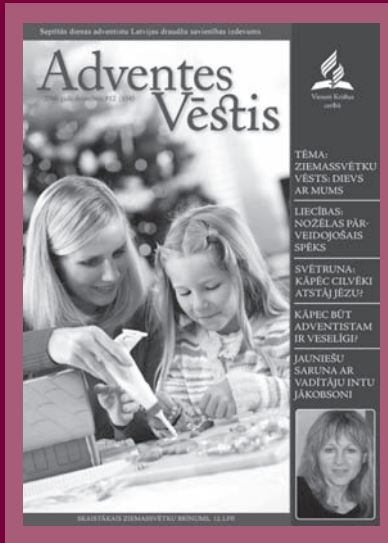
Kristus reiz piedzima kā cilvēks šajā pasaulē – priecāsimies par to! Un neaizmirsīsim, ka Viņš vēlas būt kopā ar mums vienmēr. Lai Dievs patiesi ir ar mums!

*Ivo Roderts,
adventistu Liepājas draudzes
mācītājs*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
iStockphoto.com

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis,
Adventistu Baznīcas Latvijā
bīskaps

Dāvana, kuru neesam pelnījuši

Tanī laikā nāca no ķeizara Augusta pavēle uzrakstīt visus valsts iedzīvotājus. Un šī pirmā uzrakstīšana notika tajā brīdī, kad Kirenijs valdīja Sīrijā. Tad visi nogāja pierakstīties, katrs savā cilts pilsētā. Arī Jāzeps no Galilejas, no Nācaretes pilsētas, nogāja uz Jūdeju, uz Dāvida pilsētu, vārdā Bētlemi, tāpēc ka viņš bija no Dāvida nama un cilts, ka pierakstītos ar Mariju, savu saderināto, kas bija grūta. Un tiem turpat esot, viņai laiks pienāca dzemdēt. Un viņai piedzima pirmdzimtais Dēls, un viņa to ietina autiņos un lika silē, jo tiem citur nebija vietas tai mājoklī. Un gani bija ap to pašu vietu laukā, tie, nomodā būdami, sargāja naktī savus lopus, un tā Kunga eņģelis pie tiem piestājās, un tā Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti. Bet eņģelis uz tiem sacīja: "Nebīstieties, jo, redzi, es jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks: jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, tas Kungs. Un to ņemiet par zīmi: jūs atradīsiet bērnu autos ietītu un silē gulošu." Un piepeši tur pie eņģeļa bija debespuķu draudze; tie slavēja Dievu un sacīja: "Gods Dievam augstībā un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts." Lūkas ev. 2:1-14

Nemanot ir atsteidzies Ziemassvētku laiks. Vēl mirklis, un arī jaunais 2009. gads būs iestājies. Lai arī ir ekonomiski grūti laiki, ir gadu mijas steigu un iepirkumu bums, šajā laikā cilvēki ir vairāk atvērti Debesu vēstij un grib sadzirdēt Labās vēstis.

Ziemassvētkos atgādinām, ka Dieva apsolījumi piepildās, vai tam ticam, vai nē. Dievs bija solījis cilvēcei Mesiju un savu solījumu izpildīja. Mesija ienāca šajā pasaulē, gan citādi nekā to gaidīja, bet kā Immanuels, Dievs ar mums.

Labā vēsts ir tā, ka Dievs nāk pie mums, ir mūsos. Kā to iegūt? Vai to var izpelnīties, pieprasīt, sagaidīt kā pašu par sevi saprotamu mūsu nopelnu dēļ? Nē, tas nav iespējams. Bet tā ir Dieva dāvana. Dāvana visiem, visai cilvēcei, visiem bez izņēmuma, arī tiem, kas mums nepatīk, kurus ienīstam vai nicinām. Tajās tālajās, senajās dienās visi bija cienīgi to saņemt, un arī tagad visi ir aicināti Dieva valstības mielastā.

Lai tur varētu piedalīties, nav vajadzīgs daudz. Ir tikai jāatzīst sava bezspēcība, savs grēcīgums, tas, ka no mums pašiem nevar nākt kas labs. Ka mums vajadzīga Dieva žēlastība un Jēzus Kristus taisnība. Bet noņemt savas maskas, čaulas, bruņas, savas lepnās drēbes ir neiedomājami grūti. Viegļāk ir aizklāt savas dvēseles tukšumu ar paštaisnības masku, meklējot vainas citos, sējot melus, aizdomas, neuzticību. Tā ir šā laika tendence. Sava spožuma imitācija, bet tas ved tikai strupceļā.

Mums katram vajadzīga Dieva dāvana – Pestītājs. Vajadzīga dievišķā piedošana un jauna cerība. Jauna apņemšanās būt Dieva ceļa gājējiem, viņa balss klausītājiem un viņa mācekļiem.

Lai šis Ziemassvētku laiks kaut uz brīdi atrauj mūs no šīs zemes lietām un dod brīdi pārdomām, lai mēs būtu gatavi Dieva dāvanas saņēmēji. Novēlu katram lasītājam un ikvienam bagātas Dieva svētības, Dieva mieru, taisnību un žēlastību. Lai jaunais 2009. gads ir bagāts piedzīvojumos ar Dievu! Novēlu būt atvērtiem lūgšanās un piedzīvot brīnišķīgas Dieva atbildes!

Sludinājumi

Šā gada nogalē iznāks Elenas Vaitas vēstulju sakopojums rīta sveiciena veidā „Viena diena ar Dievu”, kurā skarti ar svēttapšanu, sadzīvi un draudzi saistīti notikumi un jautājumi.

Aivars Kļaviņš

Ir laiks mosties

No 5. uz 6. decembri Priekuļos notika Cēsu draudzes “Sadraudzība” lūgšanu nakts. Ārā bija tumšs un drēgns, bet logos iedegtās sveču liesmiņas stāstīja par to, ka esam mīļi gaidīti.

Mājas saimniece Līga Ruttule aicināja šajā naktī būt patiesiem, novēlot: “Esiēt svētīti, un lai Dievs dod dedzīgu lūgšanas garu un atvērtas sirdis, lūdzot par atmodu.”

Visas nakts garumā uzrunas, liecības, grēku nožēla un lūgšanas mijās ar dziesmām. Par muzikālo pavadījumu rūpējās mūziķi Ieva (balss, sintezators) un Aivars (balss, ģitāra) Lapšāni, kā arī Normunds Ģipslis (balss, ģitāra). Mūzikas skaņas un mūsu balsis izskanēja naksnīgajā klusumā kā apliecinājums tam, ka mēs esam Dieva bērni un mūsu sirdīs dzīvo mīlestība.

Pateicība un slava Dievam par ikvienu, kurš piedalījās šajās nakts lūgšanās. Mūsu draudzē tā bija pirmā, bet ir skaidrs, ka tādas nakts būs arī turpmāk. Kopā mēs piedzīvojām brīnišķīgus mirkļus – Dieva svētības pilnus – un ieguvām jaunas atziņas, kā arī prieku par to, ka varam būt vienoti.

Daiga Puriņa

Pārpildītais koncerts

Aizputē jau vairākus gadus ir brīnišķīga tradīcija, ka Adventa laikā katrā svētdienā kādā no pilsētas baznīcām ir kāds īpašs dievkalpojums vai koncerts. Šis gads nebija izņēmums – otrajā Adventa svētdienā pie sevis ciemiņus uzņēma Adventistu Aizputes draudze. Cilvēku interese bija tik liela, ka jau desmit minūtes pirms sākuma zāle bija pārpildīta, bet tie, kuri atnāca pēdējā brīdī, bija spiesti stāvēt kājās, lai noklausītos brīnišķīgo koncertu, kuru sniedza koris Cantamus mākslinieciskās vadītājas un diriģentes Jeļenas Zaķes vadībā. Koncerta noslēgumā pateicību visiem klātesošajiem un Dievam izteica Aizputes pilsētas galva. Savukārt klausītāji atvadoties nespēja beigt pateikties par brīnišķīgo un svētīgo vakaru.

vasaras sākumā puse dalībnieku atteicās braukt. Steidzami bija vajadzīgi cilvēki. Labi, ka tūrisma firma šos cilvēkus pēdējā brīdī sameklēja. Izrādījās, ka Dievam te bija savs plāns.

8 dienas pavadījām kopā brīnišķīgajā kalnu un fjordu zemē. Varbūt kāds uzzināja, ka esam no adventistu draudzes, bet mēs paši to īpaši necentāmies atklāt. Tuvojoties Latvijas robežai, bijām sadraudzējušies, un radās ideja visiem sapulcēties.

Mūsu draudze telpas īrē VEF Kultūras pilī, un tās vadība atvēlēja tās mums visu dienu, lai varētu satikties. Tagad saviem ceļabiedriem atklājam, ka esam adventisti un aicinām satikties kristīgā gaisotnē. Cilvēki sacīja, ka viņiem tas patīk.

Visi kopā dzirdējām mūsu mācītāja U.Liepiņa uzrunu. Tad sekoja draudzes ansamblja „Cerība” dziedātās dziesmas, citi izpildījumi. Mūsu draudzes bērni ar savu skolotāju I.Markusu visiem atgādināja, ka vēl mūs gaida daudz skaistākas un labākas mājvietas, ne tikai pēc ceļojuma atgriezties dzimtajā Latvijā. Visiem tika izdalīti apsolījumi no Dieva Vārda, un varēja paņemt arī garīgo literatūru. Kavējāties arī atmiņās, skatoties kadrus no kopīgā ceļojuma. Netrūka arī cienasta, ko baudījām starpbrīdī, jo daži bija atbraukuši pat no citām pilsētām.

Noslēgumā daudzi teica, ka gribētu atkal doties ceļojumā kopā.

Astrīda Zasa

Nakts lūgšanās

Pašā decembra sākumā piektdienas vakarā ap plkst.22:00, kad lielākā daļa cilvēki beidz savu iknedēļas dzīves skrējieni, Adventistu Liepājas draudzes dievnams vēra savas durvis ļoti īpašam dievkalpojumam – lūgšanu naktij, burtiski visas nakts garumā. To, ko tur varēja piedzīvot, vislabāk atklāj dažu dalībnieku izteiktās pārdomas ap 7:00 nākošajā rītā:

“Mēs, noklausījušies Kristīgā radio reklāmu par lūgšanu nakts pasākumiem, apbraukājām visu Liepāju, bet vienīgā baznīca, kura bija atvērta, bija šī. Paldies par brīnišķīgo lūgšanu nakti!”

“Šādu lūgšanu nakti vajadzētu četreiz gadā. Uz mani Svētais Gars runāja skaidrāk nekā jebkad agrāk. Atguvu sen pazaudēto mieru, prieku, balansu. Slavas dziesmas dziedājām vairāk nekā iepriekš divu gadu laikā kopā. Slava Dievam mūžīgi mūžam!”

“Cik brīva un nepiespiesta gaisotne – adventisti ir tik atsaucīgi cilvēki! Gandrīz taustāma Kristus klātbūtne! Paldies Jums!”

“Bija ļoti labi brālim mazgāt kājas, bet īpaši svētīgi bija ļaut Kristum caur brāli mazgāt manas kājas. Bija jūtama Svētā Gara klātbūtne, kas vienoja vienā veselā tos, kas bija atnākuši.”

“Es izjutu tādu Dieva klātbūtni, ka vēlos, lai šādas nakts būtu vairāk. No sirds vēlu to piedzīvot visiem. Mīļš paldies Kristīgajam Radio, kas palīdz atrast šādu pasākumus. Un pāri visam pateicība mūsu mīļajam Glābējam!”

“Tas bija skaists piedzīvojums. Esmu priecīga, ka šim aicinājumam atsaucos. Bet es jau zināju, ka tā būs – ar Dievu vienmēr ir labi. Miegs? ...smieklīgi! Lūgšanām vienu nakti? Bet cik minūtes un stundas nepavadām tāpat vien...”

Apkopoja Ivo Roderts

■ ...gluži kā apustuļu dienās

Cik jauki ir apzināties, ka neesi šajā pasaulē viens, ka ir Dievs, kas domā par tevi. Šī brīnišķīgā sajūta mani nepameta sešus vakarus pēc kārtas, kad draudzes brāļi un māsas, jaunieši un bērni pulcējās manās mājās uz lūgšanas nedēļas lasījumiem. Katrs vakars bija īpašs, gaidīts un neatkarotājams. Kopības un vienotības sajūta mūs tuvināja Jēzum un citu citam daudz vairāk nekā agrāk. Cītīgi mācījāmies izprast attiecīgā lasījuma tēmu. Jautājumi rosināja domāt, analizēt un izteikties. Papildus lasījām arī Dieva Vārdu. Kad bijām beiguši, sadalījāmies grupiņās un lūdzām, brīžiem šķita, ka mūsu vidū ir Dieva eņģeļi un lūdz kopā ar mums. Pēc visa piedzīvotā domāju, gluži, kā apustuļu dienās, kad "ticīgo pulks bija viena sirds un viena dvēsele" (Apd. 4:32). Saprātu, ka šādi sadraudzības brīži ir vajadzīgi ne tikai reizi gadā, lūgšanas nedēļas laikā, bet daudz biežāk, "jo viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gavilēm un vientiesīgu sirdi" (2:46).

Ināra Senkāne Rūjienā

■ Novērtētā pateicība

Vasaras vidū mūsu draudzē var dzirdēt sarunas par „novembra pasākumu”. Tas nozīmē, ka sākam domāt par cilvēkiem, kurus izvirzīt pateicības raksta saņemšanai. Novembrī, kad valstī piemin Lāčplēša un Latvijas proklamēšanas dienu, mēs aicinām iedzīvotājus uz pēcpusdienu „Savai zemei” pilsētas Kultūras namā. Arī šogad bijām parūpējušies par šādu dāvanu tukumniekiem. Pirmo reizi visu programmu sagatavojām saviem spēkiem, neaicinot palīgus no citām draudzēm.

Paldies teicām septiņiem tukumniekiem, kuri ar savu iejūtību iepriecina un palīdz dzīvot apkārtējiem. Reiz kādas iestādes vadītājas kabinetā pie sienas redzēju mūsu pirms gada pasniegto pateicības rakstu. Tad sapratu, ka atzinība tiek vērtēta. Šovasar man sveša sieviete, sakot: "Jums ir tāda kustība – pateikt paldies", lūdza pateikt paldies kādam satiksmes autobusa šoferītim, kurš aptur autobusu, kur to lūdz veci cilvēki, un vienmēr uzmana, lai bērni tiek mājās. Tātad mūsu iesāktais uzliek atbildību, cilvēki atceras un gaida šo pasākumu.

Daina Sproģe Tukuma draudzē

■ Evaņģelizācija internetā

Priekšpēdējā novembra sestdienā Rēzeknes adventistu Dievnāmā pulcējās tie, kuri vēlējās iepazīt interneta (turpmāk, i-neta) priekšrocības un iespējas mūsdienu evaņģelizācijā. Šeit noritēja mini konference "Internet@ evaņģelizācijas rīki un metodes".

Programmā izskanēja Elenas Vaitas teiktais par to, ka „publikācijām, kas satur Bībeles patiesības, jābūt izkaisītām kā lapām rudenī”. Kāpēc gan to nedarīt arī i-netā? Jo īpaši tāpēc, ka daļu cilvēku šodien var aizsniegt tikai caur i-netu. Par kristīga satura i-neta vietni "Bībeles lasītāja piezīmes", kā arī par bezmaksas i-neta evaņģelizācijas iespējām pastāstīja Māris Debners no Jelgavas draudzes, par dažādu interneta tehnoloģiju iespējām Labās vēsts izplatīšanā ar klausītājiem dalījās Imants Ģipslis no Rēzeknes draudzes, savukārt par projektu PasaulesGals. lv stāstīja Dainis Rudzīts no Kārsavas draudzes.

Pasākums bija sapulcējis apmēram 25 interesentus no adventistu Latgales draudzēm. Interesants fakts, ka pašam jaunākajam klausītājam bija 13 gadi, bet pats pieredzējušākais klausītājs bija 81 gadu vecs. Pēc pasākuma apmeklētāja no Līvānu draudzes Līga Vērdiņa teica: "Viss, ko es dzirdēju, man ļoti noderēs, jo es ikdienā lietoju i-netu un datoru. Patiesībā, es nebiju pat aizdomājusies, ka šādā viedā es varu nest liecību. Protams, ka es izmantošu šīs iespējas gan e-pasta paraksta veidā, gan visu citus rīkus, kas tika pieminēti." Bet Rināts no Daugavpils draudzes atzina: "Šodien tikām iepazīstināti ar interesantu projektu, ko spēs virzīt nevis viens cilvēks vai divi, bet domāju, ka tam būs nepieciešama vesela komanda, kurā būs līdzīgi domājošie un speciālisti, kas spēs ar saviem talantiem uzturēt šo projektu, jo ne katram ir vēlšanās evaņģelizēt aci pret aci. Bet kāds to var izdarīt ar interneta starpniecību. Es domāju, ka tā ir ļoti produktīva ideja laikā, kad Latvijā i-nets ir pieejams gandrīz katrā mājā. Salīdzinot, piemēram, pirms pieciem gadiem tas nebija iespējams. Tiešām, domāju, ka tas ir sevišķi aktuāli mūsdienās!"

*Larisa Kaimiņa un Elīna Ģipsle
Rēzeknē*

■ Pārmaiņas nesošais seminārs

No 23. līdz 29. novembrim Rīgā, Baznīcas ielā 12a, norisinājās Bībeles seminārs, "Brīvība no lāstiem", kuru vadīja viesis no ASV, Sietlas Garīgās izaugsmes centra vadītājs Vitālijs Oļeņiks. Semināra laikā tika aplūkotas vairākas svarīgas tēmas, par kurām cilvēki parasti izvairās runāt: Vai lāstiem un ļauniem gariem ir ietekme arī uz kristiešiem? Vai lāstu vara ir reāla, un kādi ir saskarsmes veidi ar tiem? Lāstu cēloņi un to avoti. Ceļš uz atbrīvošanu. Kā nosargāt iegūto brīvību?

Interese par semināru un klausītāju skaits ar katru vakaru pieauga, un noslēguma lekcijā brīvu vietu zālē nebija. Latvijas Kristīgā Radio parstāvji, ierakstot intervijas ar Vitāliju Oļeņiku, atzīmēja, ka tieši adventistu draudzes viedoklis par šiem jautājumiem līdz šim ir pietrūcis.

Semināra laikā paralēli lekcijām norisinājās lūgšanu kalpošana blakus esošajās telpās, bet lūgšanu grozs katru vakaru pildījās ar aizlūgšanu vajadzībām, un noslēguma dienā tās tika apkopotas uz 16 A4 formāta lapām, turklāt pēdējās lapas bija piepildītas ar pateicībām par uzklāstām lūgšanām. Daudzi cilvēki semināra laikā un pēc tā noslēguma ar prieku liecināja, ka iegūtā informācija ir sekmējusi izpratni aplūkotajos jautājumos un ka šis seminārs viņu dzīvē ir ienesis nopietnas, pozitīvas pārmaiņas. Semināra izskaņā apmeklētāji saņēma lekciju audio ierakstus un ielūgumus uz nākošo semināru "Atverot Bībeli", kurš notiks nākošajā gadā no 9. janvāra līdz 27. martam katru piektdienu pl. 18 00. Semināru vadīs mācītājs Vilnis Latgalis, un tas ir iecerēts, lai padziļināti aplūkotu Bībeles pamattēmas un iedrošinātu ikvienu cilvēku vairāk laika un uzmanības veltīt šai aizraujošajai grāmatai. Semināra lekciju audioierakstus (mp3) un videoierakstus (DVD) iespējams iegādāties Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Misters Prieks

18. oktobrī īpaša diena bija Ventspils adventistu draudzē. Ciemos pie mums bija ieradies misters Prieks. Katram zināms, ka tur, kur piekļauvē šis viesis, valodu strauti sāk čalot, gaisma pārvērš vistumšāko dienu un telpā izplatās siltums bez iekura.

Šoreiz Prieks līdzī bija atvedis svētību pilnus grozus, mīļus ciemiņus un brīnišķīgas dzīvības gadu dāvanas.

Ojārs Incenbergs dalījās atziņās par Gal. 5:22. pantu – „Cilvēka raksturs un augļi”. Bija jauniešu, bērnu un solistu muzikāli priekšnesumi.

Visam priekam pa vidu sveicām savus gaviļniekus. Vispirms jau Arti ar Dieva piešķirtiem 70 gadiem. Viņa svētība vēl arvien ir plaša, spēcīga balss. Pēc tam sveicām arī savu bijušo ventspilnieku Valdi ar 75. gadskārtu un vēl mūsu jaunāko ģimeni – Viljamu un Kitiju – ar 1. gada eksāmenu laulības dzīvē.

Pāvils saka: „Priecājieties...” Vai tad mums nebija par ko priecāties?!

*Mistera Prieka
preses sekretāre Alda*

Mazs cilvēks šodien iziet dzīvē, māt!

2008. gada 29. novembra dievkalpojums Rīgas 7. draudzē izvērtās par īpašu. Kāpēc? Mūsu ir kļuvis vairāk! Sabatos mūsu telpu pieskandinās vēl divas jaunas balstiņas.

Zanei un Raivim Kaspariem Dievs dāvinājis jau trešo meitiņu – Elizabeti Evu. Bet Ullantas un Andra Sanoku ģimenē piepildījies sen gaidītais. Arī viņiem tagad ir pašiem sava Rebeka Aija. Vecāki ir uzņēmušies dievišķu misiju – audzināt bērnus Dieva valstībā, dāvājot tiem tēva un mātes mīlestību, ģimeni un mājas. Mēs kā cilvēki savu prieku varējām izteikt mīļos vārdos, labos vēlējumos, skaistā, sirdi skarošā pašu draudzes māsa Aijas Grīnbergas dzejā un dāvājot baltas rozes. Bet kā lai vēlējumi kļūst par īstenību? Noslēgumā visa draudze zemojās lūgšanā Dieva troņa priekšā kopā ar sludinātāju Oliveru Siliņu, lai Dievs svētī vecākus un sargā mazās dzīvības.

Kaut šo divu ģimeņu dzīvēs piepildās svētību un reizē apsolījuma vārdi no Psalm 144:12: „Bet dod, savukārt, ka mūsu dēli izaug savā jaunībā kā kupli zaļojoši dēsti, mūsu meitas lai būtu kā izcirsti stūra stabi skaisti veidotajās pīļu celtnēs!” Āmen.

Maina Roderte

Gaismas alkās

Kā liela Dieva dāvana man tika piešķirta iespēja būt Vislatvijas jauniešu dziesmu dievkalpojumā, kurš notika Rīgas I draudzes mājīgajās telpās. Ar satraukumu gaidīju Talsu draudzes sniegumu. Kā nekā mana draudze, mani mazbērni! Šķiet, šī mazā bērnu grupiņa ir arī jaunākā no visām Latvijas draudžu

jauniešu grupām – pusaudži, kuriem nav vēl pat 15 gadu. Katru no šiem bērniem es tik ļoti pazīstu! Ar viņiem kopā pavadīts laiks gan ģimenē, gan draudzē, kur viņi ieradās bērnu sabatskolā, vecāku pavadīti, pavisam maziņi, nenogurdināmi un reizēm skaļi. Varbūt dažiem tas likās traucējoši, bet sludinātājs smaidot sacīja: „Dzīvā draudzē skan bērnu balsis, tikai mirstošā draudzē ir kapa klusums!”

Mainījās gadi, tiem līdzī mainījās bērni un arī viņu skolotāji. Viena no bērnu sabatskolas skolotājām bija arī Daina Ābola. Nezin kāpēc bērni viņai lipa klāt kā dadzīši: vispirms viņu samīļoja un tikai tad klausījās, ko saka šī 16-gadīgā meitene. Un Dainai bija ko sacīt! Viņai bija vispārsteidzošākās idejas – veidot bērnu ansambli, lai piedalītos pirmajos jauniešu dziesmu dievkalpojumos Rīgā. Diemžēl prieki bija īsi, un, kā to varēja paredzēt, jo tas ir Talsu draudzei raksturīgi, – jaunputni no ligzdas ātri izlido uz visām debess pusēm. Dainas vietā nāca ne mazāk mīla skolotāja Edīte Kaspars, un darbs ar bērniem mūzikas laukā turpinājās. Likās, ka viņas repertuārs ir neizmēļams: jaunas melodijas, jaunas dziesmas. Bet, tuvojoties šī gada jauniešu dziesmu dievkalpojumam Rīgā, viņa savām meitenēm pateica: „Viss! Man nav dziesmas, ko jums iedot. Meklējiet vai izdomājiet pašas, ko dziedāsi!”

Tas bija tik interesanti – atrast dziesmu, organizēt mēģinājumus! Un tagad šeit, Rīgā, šī jaunā dziesma bija izskanējusi. Skanēja Viestura Reķa svinīgāie vārdi: „Jaunieši, jūsu talanti ir dārga Dieva dāvana. Viņa Gaismas vēsts nešanai šajā tumšajā vēstures laikā. Esiet atvērti šai gaismai!”

Talsu draudze Rīgā atskaņoto jauno dziesmu pirmo reizi dzirdēja tikai nedēļu vēlāk. Tas bija neparasts dievkalpojums, jo to pirmo reizi vadīja „Ceļa meklētāji” Vijas Valdmanes vadībā. Pēc dievkalpojuma dziesmu atbalss tika aiznesta uz vienu no Talsu draudzes misijas laukiem – Laucienas pansionātu. Jā, bērni ir Talsu draudzes lielākā vērtība. Ienākot dievkalpojuma telpās, jūs dzirdēsiet mazo solīšu diponu, kāds zēns jums laipni pasniegs dziesmu grāmatu, un pusaudži atsaucīgi piedalīsies ziedojumu vākšanā. Pēc tam viņi dodas uz savām Bībeles studiju nodarbībām. Kā gribas, lai viņu sirdis iedegtos gaišās krusta liesmās!

Biruta Sibirjova

Ar vasaras garšu uz mēles

Katru rudenī Rūjienas draudze organizē pateicības dievkalpojumu, domājot arī par to, kā ieinteresēt cilvēkus ārpus draudzes. Šogad pasākums izvērtās īpaši jauks. 9. novembra pēcpusdienā Naukšēnu muižas zālē visus Rudens pateicības svētku apmeklētājus sagaidīja milzīgs ķirbis, ap kuru omulīgi bija sarīdojušās dažnedažādas salātu un ievārījumu burciņas, draudzīgi satupuši kartupeļi, burkāni un citi dārza labumi. Tiem pāri pletās bērzu

zari no Ināras veidotās brīnišķīgās rudens ziedu kompozīcijas.

Šoreiz mūs uzrunāja Valmieras adventistu draudzes mācītājs Viktors Geide un pasākumu kuplināja Valmieras, Naukšēnu un Rūjienas dziedātāji.

Visus aizkustināja Ceļa meklētāju uzvedums „Rūpes”, kura autore ir Inga Priede. Šķita – ar acu kaktiņu ir izdevies ieskatīties procesā, kā Dievs realizē savu lielo glābšanas plānu.

Pēc pasākuma visi tika aicināti nogaršot svaigi spiestu sulu. Sandra un Ināra bija piemīļojušas pilnas milzu bļodas ar burkāniem un ķirbjiem. Kā gardākais tika atzīts burkānu un ķirbju sulas sajaukums.

Ligita Ceriņa

Pasaules finanšu krīze ietekmē Baznīcu

Tikai mēnesi pēc Gada sanāksmes, kurā tika apstiprināts Adventistu Baznīcas 2009. gada budžets.

Vispasaules Baznīcas vadība ir paziņojusi par finansiāliem ierobežojumiem un budžeta izdevumu apcirpšanu. Ekonomiskā situācija ir slikta, un kamēr nav skaidrs, kāda būs notikumu tālākā attīstība, administratīvie izdevumi ir jāierobežo. Ir nolemts veikt vairākus naudas taupīšanas pasākumus:

- Iesaldētas Ģenerālkonferences darbinieku algas. Katru gadu, atbilstoši ekonomiskajai situācijai un inflācijai, algas pieaug. Tagad algas varētu palielināt tikai viszemāk apmaksātajiem darbiniekiem.

- Par 20 procentiem samazināts komandējumu budžets.
- Aizturēti 3,5 miljoni dolāru, kas bija paredzēti Kenijā izveidotajai Adventistu Universitātei.
- Netiks palielināts finansējums par 3% dažādām vajadzībām divīzijām un iestādēm, kāds bija plānots nākamā gada budžetā.
- Nepieciešamās sanāksmes tiks organizētas tikai Ģenerālkonferences telpās.
- Tiks atlikta jaunā dokumentu uzskaites sistēmas ieviešana.
- Netiks pieņemti darbā jauni administratīvajā darba darbinieki.

Šie ierobežojumi būs spēkā līdz februāra vidum, kad būs zināmi jaunākie dati par desmitās tiesas un ziedojumu apjomu. Ja situācija kļūs vēl sliktāka, būs jāveic arī citas izmaiņas. Dažus projektus vajadzēs turpināt, piemēram Adventistu Televīzijas tīkla *Hope Channel* ēkas rekonstrukciju. Jo līguma laušana ar celtniekiem būtu dārga.

Baznīcas vadītāji gan uzsver, ka tā nav krīze, bet atbilstoša piesardzība. „Kungs ir nemainīgi uzticams,” saka Adventistu Vispasaules Baznīcas vadītājs Jans Polsens, „tāpēc mēs dodamies uz priekšu ar drošību, bet tajā pašā laikā ar atbildības sajūtu, ka esam apdomīgi un uzmanīgi. Mēs slavējam Kungu un zinām, ka tā ir privilēģija Viņam kalpot arī grūtos laikos.”

Ugunsgrēks nopostījis Ēku

Liels ugunsgrēks nopostījis Britu Ēnijas galveno mītni. Ēku, kur tika organizēts un vadīts Lielbritānijas un Īrijas Adventistu Baznīcas administratīvais darbs.

Izskatās, ka ugunsgrēks izcēlies no ēku uzturēšanas darbiem. Precīzākas informācijas pagaidām nav.

Ugunsdzēsēji izsaukumu saņēma 16. novembrī, svētdienā, divos pēcpusdienā. Desmit ugunsdzēsēju vienības cīnījās visu pēcpusdienu un vakaru. Trīs ceturtdaļas ēkas ir iznīcinātas. Vienā ēkas galā, kur atradās Adventistu Grāmatu galds, Mediju centrs, uguns

postījumus nav nodarījis, taču tas cietis no ūdens un dūmiem. Ugunsdzēsēji pēdējos dzēšanas darbus pabeidza tikai nākamās dienas beigās. Cietušas arī vairums no mantām un lietām, kas atradās ēkā. Neviens cilvēks ugunsnelaimē nav ievainots.

„Acīmredzami notikušais piebremzēs mūsu darbu,” atzīst Komunikācijas nodaļas direktors Viktors Halberts. „Tomēr mēs esam priecīgi, ka neviens nav ievainots, un jau šobrīd spriežam, kā vislabāk pārvarēt ugunsgrēka sekas.” Britu ēnijas prezidents Dons Makfarleins ir izplatījis paziņojumu:

„Ugunsgrēks Baznīcas administratīvajā centrā noteikti ietekmēs mūsu rīcību. Tomēr ir jauki apzināties, ka draudzes darbs netiek primāri veikts kādā ēkā, bet gan Lielbritānijas un Īrijas pilsētās un ciematos, kur dzīvo cilvēki. Mēs izglābsim, ko vien varam, no ēkas drupām, un meklēsim iespējas atjaunot darbu, cik ātri tas būs iespējams. Bēdīgais ēkas liktenis, kas gandrīz 50 gadus atradās Stenboro Parkā, atgādina mums, ka nav nekādas drošības jebkam, ko veidojusi cilvēka roka. Mūsu drošība ir Dievā un Viņa plānos cilvēces ģimenei.”

Atzīta Baznīca Vjetnamā

Septītās dienas adventistu Baznīca oficiāli atzīta kā pilntiesīga institūcija komunistiskajā Vjetnamā. Reģistrācija notikusi oktobrī.

Jau oktobra beigās draudžu vadītāji sapulcējās uz pirmo valsts atzīto sanākumi kopš 1975. gada, lai ievēlētu Baznīcas Izpildkomiteju. Ievēlētai izpildkomitejai arī noteikts pirmais darba uzdevums – sameklēt līdzekļus, lai nopirktu zemi Bībeles skolas izveidei. Tā būs prioritāte Nr.1.

„Tas ir sapnis, kurš mūsu draudzes locekļiem kļuvis par īstenību,” saka Vjetnamas Misijas lauka vadības direktors Khoi Trans. Viņš oktobra beigās apmeklēja Ģenerālkonferenci pie Vašingtonas. Viņš arī piedalījās minētajā Vjetnamas Baznīcas sanāksmē, kur 130 delegāti balsoja par Baznīcas Konstitūciju, darbības plāniem nākamajiem četriem gadiem. Savukārt jaunā komiteja par Vjetnamas Baznīcas prezidentu ievēlēja Tran Cong Tanu.

Lai gan bez oficiālas reģistrācijas adventistu draudzes ir pulcējušās kopā visus gadus, Vjetnamā ir 13 tūkstoš adventistu. „Mēs esam lūguši un cīnījušies par atzīšanu 33 gadus,” sacīja Khoi. „Tagad mēs varēsim brīvi izdot un izplatīt literatūru un celt jaunus dievnamus. Bet vissvarīgākais ir tas, ka mēs varēsim uzsākt Bībeles skolu, kur apmācīt jauniešus kļūt par Bībeles strādniekiem. Darbs plešas plašumā, un mums vajag daudz apmācītu darbinieku.”

33 gadus vecais Khoi ir jaunievēlētais Vjetnamas Baznīcas prezidenta dēls. Viņš ir arī pirmais Adventistu mācītājs, kurš ieguvis izglītību ārpus Vjetnamas. Pēc studiju beigšanas Indijā un Filipīnās viņš kā Adventistu Globālās misijas pionieris strādāja Kambodžā, misionējot divus gadus vjetnamiešu imigrantu vidū. Tomēr viņš ilgojās sludināt evaņģēliju dzimtajā Vjetnamā. Tur viņš atgriezās 2002. gadā. Tagad viņa sapnis ir pēc iespējas ātrāk atvērt Bībeles skolu.

No ziņu aģentūras ANN un Britu ēnijas mājas lapas.

Ivo Roderts,
adventistu Liepājas draudzes
mācītājs.

Vēsts, kas neatstāj vienaldzīgu

Ja Dievs ir gatavs ierasties pie mums caur piedzīvojumu ar necilu siliti. Ja Dievs bija gatavs ienākt šajā pasaulē caur vienkāršu zemnieku meiteni. Ja Dievs bija gatavs to darīt mūsu dēļ, vai vēl var šaubīties par Viņa attieksmi pret mums? Vai var šaubīties par to, vai Dievs IR AR MUMS?

Un, kad nu eņģeļi no tiem bija aizgājuši uz debesīm, tad gani runāja savā starpā: “Ejam tad nu uz Bētlemi raudzīt, kas noticis, ko Tas Kungs mums līcis paziņot.” Un tie steigdamies nāca un atrada gan Mariju, gan Jāzepu un bērniņu, silē gulošu. Bet, to redzējuši, tie izpauda to, kas tiem bija sacīts par šo bērnu. Un visi, kas to dzirdēja, izbrīnījās par vārdiem, ko gani tiem bija sacījuši. Bet Marija visus vārdus paturēja prātā, tos pārdomādama savā sirdī. Un gani griezās uz mājām, godāja un teica Dievu par visu, ko tie bija dzirdējuši un redzējuši, tā kā tas tiem bija sludināts (Lk. 2:15–20).

Dieva klātbūtne

Vai Tu esi sapratis brīnumaino stāstu par bērnu silitē? Fredriks Bučners (*Fredrick Buechner*) reiz rakstīja šādu komentāru par faktu, ka Dievs ienāca mūsu vidū. Viņš raksta: „Ja mēs tikai uz sekundi iedomājamies, ka Dievs nav tā pa īstam AR MUMS; ja mēs varam iztēloties mirkli vai vietu, kad Dievs nemīl mūs; ja mēs varam nodomāt, ka Dievs nerūpējas par mums, tad mēs neesam sapratuši brīnumaino vēsti par siliti. Ja mēs neesam notrīsējuši no domas par Dieva vareno klātbūtni, ja mēs neesam piepildīti ar Dieva apbrīnojamo mīlestību, ja mums šķiet, ka Dievs mūs ir pametis novērtā, tad mēs neesam sapratuši Jēzu...”

Dārgais draugs! Dievs patiesi IR AR MUMS tieši tā, kā to Dievs caur pravieti Jesaju sen, sen atpakaļ apsoltāja un kā Jēzus šo apsoltājumu piepildīja.

„Tādēļ Tas Kungs pats jums dos zīmi: redzi, jaunava kļūs grūta un dzemdēs dēlu, un viņa tam dos vārdu Imanuēls.” (Jes. 7:14) „Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums.” (Mt. 1:23) Tāds bija apsoltājums, kas Dieva tautai tika dots ļoti tumšos laikos. Tas bija vārds, kas tika dots cilvēkiem, kuri gaidīja kādu zīmi no Dieva. Tas bija glābšanas apsoltājums ļaudīm, kuri bija ienaidnieka ielenkti. Imanuēls – Dievs ar mums.

Vai Viņš patiešām ir ar mums?

Bet vai jūs esat padomājuši, ka cilvēkiem, kuri dzirdēja

šo īpašo apsoltājumu, bija ļoti nopietns iemesls neticēt un šaubīties? Dieva tauta bija veiksmīgi izvadīta no Ēģiptes verdzības, pat iespaidīgu brīnumu rezultātā atbrīvota un aizvesta uz Apsolīto Zemi, bija veiksmīgi vadīta uzvarēt visus ienaidniekus, bija pat varējusi izbaudīt mieru, drošību un pārticību jau vairākās paaudzēs... Bet tad ļaudis, Dieva izredzētie ļaudis, sāka maldīties. Sāka pievērsties citiem dieviem – sīkiem, viltus, mēmiem dieviem. Aizraujoties ar šiem citiem dieviem, viņi novērsās no Trīsvienīgā Dieva, sākot uzticēties elkiem. Dieva ļaudis pārtrauca stāstīt saviem bērniem stāstus par dzīvā Dieva brīnišķīgo uzticamību. Un tā, paejot laikam, ļaudis atteicās atgriezties un nicinoši izturējās pret Dieva mīlestības izpausmēm... Līdz Dievs pieļāva ienaidniekiem iekarot Apsolīto Zemi un aizvest cilvēkus svešumā.

Un tad, lai cik tas arī nebūtu savādi, cilvēki sāka kurnēt: „Kāpēc Dievs? Kāpēc Tu to nodari mums?” Vai nav savādi? Viņi ignorēja Dievu, kad viss likās kartībā, bet, kad lietas kļuva smagākas, sauca – Dievs! kur tu esi?

Tomēr, vai tas Tev nešķiet atpazīstami?

Pravietis pēc pravieša brīdināja ļaudis, bet neviens neklausījās. Tagad pravietim Jesajam ir kāda vēsts. Tauta neko tā arī nav nožēlojusi, bet pravietis nāk ar cerības vēsti, ar vēsti par glābšanu, par atjaunošanu. „Tas Kungs pats jums dos zīmi: redzi, jaunava kļūs grūta un dzemdēs dēlu, un viņa tam dos vārdu Imanuēls.” (14. p.) Imanuēls, Dievs ar mums. Vai varat iedomāties cilvēku reakciju? Apjukums, neticība, šaubas?

Es domāju, ka, pamatojoties uz viņu situāciju, pamatojoties uz viņu nepateicību Dievam, pamatojoties uz viņu priekšstatu, ka Dievs viņus ir pametis, tautai bija ļoti grūti noticēt, ka Dievs IR AR VIŅIEM. Vai Dievs patiešām ir ar mums?

Tas bija pirms 2800 gadiem. Mums šodien, bez šaubām, pravieša Jesajas vārdi skan citādi. Mēs varam atskatīties vēsturē, sākot no Jesajas laikiem līdz pat mūsu dienām. Mēs varam atkal un atkal pārliecināties, ka Dievs šo apsoltājumu

bija domājis ļoti nopietni. Mēs varam atcerēties stāstu par Bērnū silītē un saprast, ka Dievs IR AR MUMS ne tikai garīgi, domās, bet arī burtiski. Mēs varam, to pārdomājot, saprast, ko tad īsti nozīmēja ar pravieša muti dots apsolījums – jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls (9:5), mēs varam atskatīties vēsturē un atpazīt Viņu – Viņu, kas ir Imanuēls, Dievs ar mums... un mūsu dēļ.

Vai varat iedomāties labāku apsolījumu? Labāku par to, ka Visuvarenais Dievs nav aizmirsis savus ļaudis? Ka Dievs nav mūs pametis? Dievs vēlas atklāt savai tautai, ka Viņš ir Dievs... ka Viņš vienmēr būs viņu Dievs... ka, lai arī ko viņi ir darījuši, lai arī kā viņi ir maldījušies, Viņš joprojām būs ar saviem ļaudīm, joprojām rūpēsies par savējiem, joprojām un vienmēr mīlēs savus bērnus. To arī nozīmē patiesība, ka Dievs ir uzticams. Dievs ir mīlošs, Dievs ir visvarens, un Dievs nekad nekļūdās!

Apsolījums paliek nemainīgs

Es ticu, ka tā arī ir Ziemsvētku vēsts. Vēsts par cerību, par glābšanu un par atjaunošanu. Līdzīgi kā tauta senatnē, arī mēs bieži pārāk viegli aizmaldāmies, kad viss, šķiet, rit pats savu gaitu. Arī mēs pārāk bieži aizmirstam, kurš tad patiesībā ir Boss. Ir brīži, kad mums var šķist, ka varbūt Dievs nemaz NAV ar mums, ka Viņš mūs ir pametis novārtā, ka Viņam nav laika mums. Varbūt arī mēs pat sākam šaubīties par Viņa uzticamību, sākam apšaubīt Viņa mīlestību...

Bet tādā brīdī atceries, kāds vārds tika dots Jēzum – Imanuēls, Dievs ar mums. Es nevaru iedomāties labāku vārdu, nevaru iedomāties labāku apsolījumu. Arī tad, kad sātans Tev uzbrūk, Dievs IR AR MUMS, Viņš sargā Tevi, Viņš pat neļauj ļaunumam Tev nekā kaitēt. Kad šajā pasaulē sastopies ar nāvi, Dievs IR AR MUMS, lai pārvestu Tevi mājās. Kad Tev šķiet, ka dzīvē nekas vairs nevar pavērsties ļaunāk, atceries, ka Dieva apsolījums par Jēzu Kristu ir visiem un visos laikos. Tas ir apsolījums par mīlestību, apsolījums par klātbūtni. Tas ir apbrīnojams apsolījums,

ka Dievs atnāks pie mums un kļūs

vienots ar mums. Jo apsolījums,

ko Dievs deva Izraēla tautai,

ir piepildīts. Pārdomājiet,

ko tad īsti nozīmē Dieva

caur eņģeli teiktie vārdi

Marijas līgavainim: „Jā-

zep, tu, Dāvida dēls, ne-

bīsties Mariju, savu sievu,

ņem pie sevis, jo, kas viņā

iedzimis, ir no Svētā Gara.

Viņa dzemdēs Dēlu, un Tā

vārdu tev būs saukt JĒZUS,

jo Viņš atpestīs Savu tautu

no viņas grēkiem.” (Mt.

1:20b–21) Un katram

gadījumam, ja mēs apjuktu,

ja mums rastos šaubas,

evanģēlija pierakstītājs

Matejs paskaidro, tieši par

ko viņš raksta: „Bet viss

tas ir noticis, lai piepildītos,

ko Tas Kungs runājis caur

pravieša muti, sacīdams:

redzi, jaunava būs grūta un

dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu

sauks Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums.” (Mt. 1:22–23)

To tad arī nozīmē stāsts par Bērnū silītē – lūk, Tavs Dievs!

Šis mazais, raudošais zidainis – tas IR DIEVS AR MUMS!

Kas var būt vēl lielāks, par ko domāt! Ja Dievs ir gatavs

ierasties pie mums caur piedzīvojumu ar necilu silīti... Ja

Dievs pats bija gatavs ienākt šajā pasaulē caur vienkāršu

zemnieku meiteni... Ja Dievs TO bija gatavs Tevis dēļ, vai

Tu vēl vari šaubīties par Dieva attieksmi pret Tevi? Vai vari

šaubīties par to, vai Dievs IR AR TEVI?

Pirms 2800 gadiem pravieša Jesajas izteiktie pravietiskie

vārdi tika adresēti ļaudīm, kuriem bija iemesls šaubīties. Šie

vārdi bija adresēti cilvēkiem, kuriem šķita, ka Dievs viņus ir

atstājis viņu pašu neuzticības dēļ, lai viņus iedrošinātu. Es

ticu, ka šie vārdi arī mūs šodien iedrošina atstāt šaubas.

Dievs IR AR MUMS

Dievs ir ar Tevi! Vienmēr un visur ar Tevi! Kad Tu lasi

Dieva Vārdu – Viņš ir ar Tevi! Kad Tu Viņu pielūdz

– Viņš ir ar Tevi! Kad Tu piedalies Svētā Vakarēdiena

dievkalpojumā – Viņš ir ar Tevi! Kad Tu dziedī slavas

dziesmu (arī Ziemsvētku dziesmu!) – Viņš ir ar Tevi! Kad

Tu ej gulēt, kad celies, kad ej uz darbu, kad ēd – Dievs ir ar

Tevi! Dievs ir ar Tevi ne tikai tāpēc, ka Viņš to apsolīja, bet

tāda ir Viņa būtība, tāds ir Viņa vārds – Imanuēls, Dievs ar

mums! Pat tad, kad Tu pagriez Viņam muguru, kad Tu grēko

pret Dievu, kad steidzies piepildīt pats savas vēlmes Viņa

gribas un Viņa Vārda vietā – Dievs ir ar Tevi! Viņš tevi sauc

atpakaļ, atpakaļ pie Kristus, atpakaļ pie glābšanas.

Tā ir Ziemsvētku vēsts ne tikai neticīgajiem cilvēkiem tur,

pasaulē. Tā ir vēsts arī Tev. Dārgais draugs! Vai Tu vēlies

piedzīvot patiesu prieku šajos Ziemsvētkos? Tad atgriezies

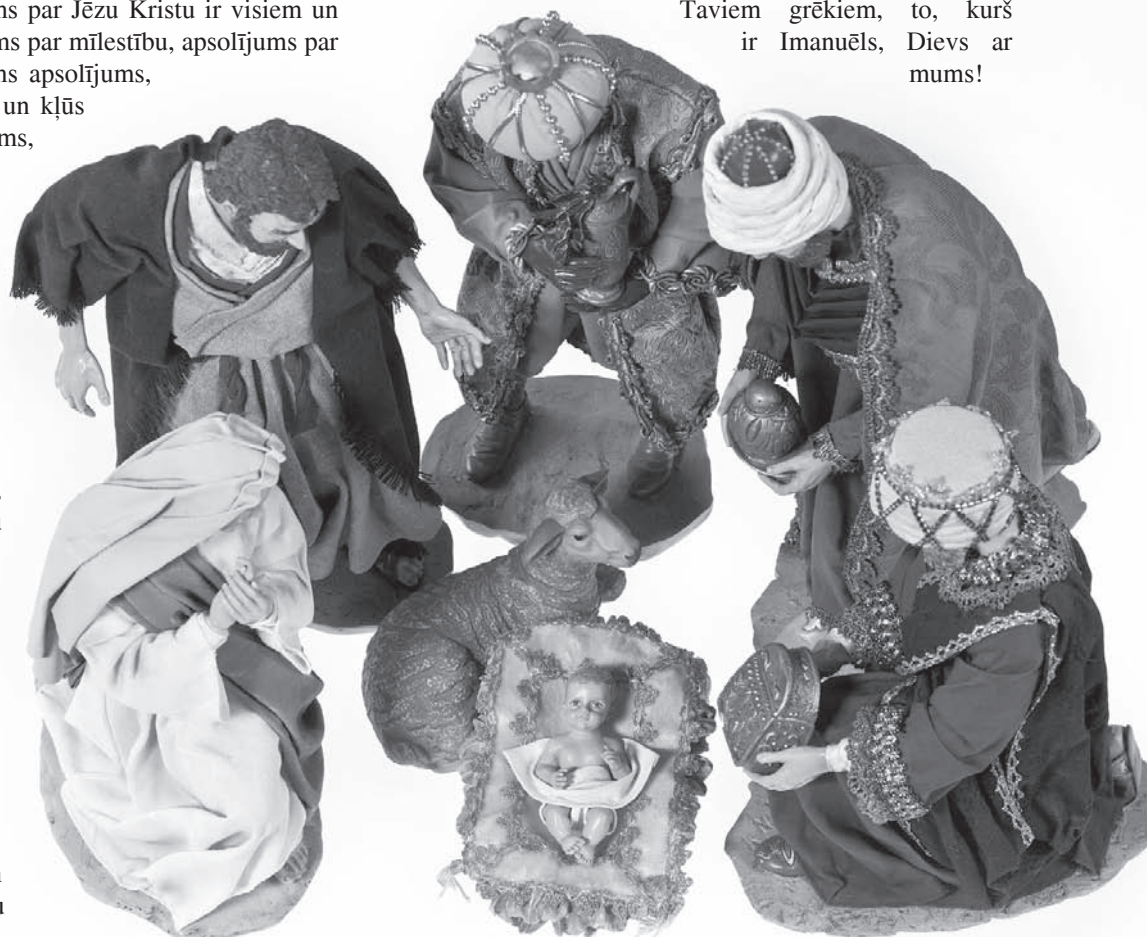
domās vēsturē – tur, pie vienkāršās silītes. Tur, kur pasaulei

tika dots Glābējs. Tur Tu atradīsi To, kurš atdeva Sevi par

Taviem grēkiem, to, kurš

ir Imanuēls, Dievs ar

mums!

Svētki ar nozīmi

*Elenas G. Vaitas viedokļu izlase, kuru
sagatavojis Bībeles Izpētes Institūts 2006. gadā
Ģenerālkonferencē.*

Kas ir Ziemsvētki?

„Ziemsvētki nāk!” tā ir noskaņa, kas skan visā pasaulē no austrumiem līdz rietumiem un no ziemeļiem līdz dienvidiem. Tas ir pamatā liksmi priecīgs laiks gan jauniem, gan pieaugušajiem, gan pat vecāka gadagājuma cilvēkiem. Bet kas ir Ziemsvētki, kādēļ tie piesaista tik lielu uzmanību? Šī diena ir īpaša jau gadsimtiem ilgi. To ir pieņēmusi galvenokārt kristīgā, kā arī pat neticīgā pasaule kā dienu, kurā ir piedzimis Kristus. Kad pasaule atzīmē šo dienu, tie neatdod godu Kristum. Viņi nepieņem Viņu kā savu Pestītāju, negodā Viņu, paklausot Viņa kalpošanai. Tie dod priekšroku dienai, nevis tam, Kura dienu viņi svin – Jēzum Kristum.

Kristus dzimšanas diena nav zināma

Divdesmit piektais decembris ir pieņemts kā diena, kad piedzima Jēzus Kristus. Un tā ievērošana ir kļuvusi par cilvēku paradumu. Bet nav neapgāzamu pierādījumu, ka mēs svinam tieši to dienu, kad mūsu Pestītājs piedzima. Vēsture mums nedod drošu pārliecību par to. Arī Bībele mums nesniedz precīzu datumu. Ja Kungs uzskatītu, ka šī informācija ir svarīga mūsu glābšanai, viņš to būtu paziņojis caur praviešiem un apustuļiem, lai mēs visu par to zinātu...

Šeit nav dievišķa svētuma šim datumam, un tas nav Dievam patīkami, ka viss, kas attiecas uz cilvēku glābšanu caur neizmērojamo upuri to labā, ir tik ļoti samaitāts. Kristum būtu jābūt visas uzmanības centrā, bet tā vietā Ziemassvētki tiek ievēroti, novēršot uzmanību no Viņa uz cilvēku, kura grēcīgā daba, nepilnīgais raksturs bija iemesls Viņa ienākšanai šajā pasaulē.

Inkarnācijas brīnišķīgais temats

Jēzus, Majestāte un Kungs no debesīm, nolika savu augsto stāvokli, atstāja savu godības troni un ienāca šajā pasaulē, nesot kritušajam, morāli pagrimušajam un grēka samaitātajam cilvēkam dievišķo palīdzību. Kristus apsedza savu dievišķumu ar cilvēcību, lai varētu aizsniegties līdz cilvēku bēdām un ciešanām, lai pieceltu kritušo. Pieņemot cilvēka dabu, Viņš pacēla cilvēces morālo vērtību līdz Dievam. Šīs lielās tēmas ir gandrīz par augstu, par dziļu, par bezgalīgu, lai ierobežotais prāts to saprastu.

Dievs kā dāvināšanas iemesls

Vecākiem vajadzētu šos jautājumus pārrunāt ar bērniem, pamācot viņus atkal un atkal, rādot paraugu pēc parauga par viņu pienākumu Dieva priekšā, ne cilvēkiem parādot cieņu un pagodinot vienam otru ar dāvanām. Viņiem vajadzētu mācīt, ka Jēzus ir pasaules Glābējs, centīgu rūpju un pārdomu objekts; ka Jēzus darbs ir lielā tēma, kam vajadzētu piesaistīt viņu uzmanību; ka dāvanas un ziedojumus vajadzētu pasniegt Jēzum. Tieši tā, kā to darīja gani un austrumu gudrie.

Līksmes un prieka diena

Tā kā divdesmit piektais decembris tiek saistīts ar Kristus dzimšanas pieminēšanu, tā kā bērni ir tikuši mācīti ar padomiem un paraugu, ka tā patiešām ir līksma un priecīga diena, jums būs grūti ignorēt šo laiku, nepievēršot tam nekādu uzmanību. Tas var tikt izmantots, lai kalpotu ļoti labam mērķim.

Pret jauniešiem ir jāizturas ļoti uzmanīgi. Viņus nevajadzētu atstāt savā vaļā Ziemsvētkos, lai viņi paši meklē savas iedomātās izpriecas; laika kavēkļus, kuri būtu kaitīgi viņu garīgumam. Vecāki var kontrolēt šo problēmu, virzot viņu prātus un piedāvājot izvēlēties Dievu un dvēseles glābšanu. Nebūt pavisam pret bērniem

Vēlmi pēc izklaidēm, tā vietā, lai būtu pieklusināti un ieturēti, vecākiem vajadzētu kontrolēt un vadīt ar īpašām rūpēm. Vēlme gatavot dāvanas var tikt vadīta tīrā un svētā virzienā, lai rezultāts būtu svētīgs mūsu līdzcilvēkiem, kā dēļ arī Kristus ienāca šajā pasaulē. Pašuzpurēšanās un ziedošanās raksturo šo virzienu. Padarīsim to par savu, kuri paziņojam, ka mīlam Jēzu, jo Viņā ir centrēta mūsu mūžīgās dzīvības cerība.

Jauniešus nevar piespiest būt nosvērtiem un nopietniem kā vecāka gadagājuma cilvēkiem, un bērniem nevar prasīt būt tik prātīgiem kā sirmgalvjem. Kamēr grēcīgas izklaides ir nosodāmas, kā tam arī ir jābūt, lai vecāki, skolotāji un jauniešu vadītāji piedāvā jauniešiem to vietā ko citu, kas rada prieku un nebojā morāli. Nesasaistiet jauniešus ar nelokāmiem un stingriem likumiem un ierobežojumiem, kas varētu viņiem likt sajosties apspiesti un vēlēties izlauzties uz neprātības un iznīcības ceļa. Ar apņēmīgu, laipnu un pārdomātu rīcību noturiet viņu prātu un gribas vadības, kontroles un pārraudzības pozīcijā tik maigi, gudri un mīloši, ka viņi vienmēr zinātu, ka jums ir labākie nodomi viņiem.

Mūžam zaļais simbols

Lai Ziemsvētkos, kuri tuvojas, vecāki neieņem pozīciju, ka egle novietota baznīcā sabatskolas skolnieku iepriecināšanai ir grēks, jo tas var tikt organizēts kā liela svētība. Paturiet viņu prātos labdarības mērķi. Šīm sanāksmēm nevajadzētu notikt ar izklaidēšanās mērķi. Lai arī būs kādi, kuru prātā

šie notikumi saistīsies ar sezonas bezrūpīgo vieglprātību, citiem šis laiks var būt kā liels ieguvums. Es esmu ļoti apmierināta, ka daudzu demoralizējošu sanāksmju vietā var tikt piedāvāts šāds nevainīgs aizstājējs.

Ziemsvētki tuvojas. Lai jums visiem ir gudrība to padarīt par vērtīgu laiku. Lai vecākie draudzes locekļi apvieno savas sirdis un dvēseles ar saviem bērniem šajā šķīstajā laika pavadīšanā un spēku atgūšanā, izdomājot ceļus un idejas, kā parādīt patiesu cieņu Jēzum, pienesot dāvanas un ziedojumus. Lai ikviens atceras Dieva prasības. Viņa lieta nevar tikt virzīta uz priekšu bez jūsu palīdzības. Lai dāvanas, kuras jūs parasti dāvināt viens otram, tiek noliktas Kunga dārgumu krātuvē.

Lai katrā draudzē jūsu ziedojumi tiek nolikti zem Ziemsvētku eglītes. Lai šis dārgais simbols „mūžamzaļais koks” atklāj Dieva svēto darbu un Viņa labdarību mums; un mīlestības pilnais sirds darbs būs izglābt to dvēseles, kas ir tumsā. Lai jūsu rīcība ir atbilstoša jūsu ticībai... Lai debesu grāmatās ir ieraksti, ka tādi Ziemsvētki ar ziedojumiem Dieva darba atbalstīšanai un Viņa Valstības uzcelšanai vēl nav bijuši.

– *Review and Herald, Dec.9, 1884*

**Jēzus darbs ir lielā
tēma, kam vajadzētu piesaistīt
mūsu uzmanību; ka dāvanas un
ziedojumus vajadzētu pasniegt
Jēzum.**

Ziemsvētku dāvanu došana

Svētku brīvdienas ar savu apdāvināšanos strauji tuvojas. Un veci un jauni uzmanīgi pārdomā, ko viņi varētu dāvināt saviem draugiem kā uzmanības apliecinājumu. Ir tik patīkami saņemt dāvanu, kaut arī mazu, no tiem, kurus mīlam. Tas ir kā apliecinājums, ka neesam aizmirsti, un šķiet, ka tā tiekam tuvināti viens otram.

Brāļi un māsas, kamēr jūs dodat dāvanas viens otram, es jums vēlos atgādināt par debesu Draugu, pret kuru jums nevajadzētu būt nevērīgiem. Vai tas nebūtu Viņam patīkami, ja jūs parādītu, ka neesat aizmirsuši Viņu? Jēzus, dzīvības Valdnieks, atdeva visu, lai sagādātu mums glābšanu...

Tas, ka saņemam svētības, ir Kristus nopelns. ... Vai lai mūsu debesu Labdaris arī nesaņemtu kādu mūsu pateicības un mīlestības atzinību? Nāciet, brāļi un māsas, nāciet ar bērniem, pat ar mazuļiem uz rokām, un pienesiet savus ziedojumus Dievam katrs pēc savām iespējām. Dziediet Viņam savās sirdīs, un lai arī jūsu lūpas atveras, slavējot Viņu...

Neaizmirst Dievu

Kamēr es skubinu jūs vispirms atnest ziedojumus Dievam, es nenoliedzu paradumu dāvināt Ziemsvētkos un Jaunajā gadā dāvanas saviem draugiem. Tas ir pareizi dāvināt viens otram mīlestības un piemiņas dāvanas, ja, to darot, mēs neaizmirstam Dievu, savu labāko Draugu. Mūsu dāvanām vajadzētu būt tādām, kas atnes patiesu labumu tās saņēmējam.

– *Review and Herald, Dec.26, 1882*

*Ingūna Ievīte - Andersone,
adventistu Rīgas 5.
draudze.*

Skaistākais Ziemassvētku brīnums

Ziemassvētki. Laiks, kad daudzi cilvēki gaida savā dzīvē kaut ko skaistu, kaut ko gaišu, kaut ko neparastu, vārdu sakot – Ziemassvētku brīnumu. Kas ir šis Ziemassvētku brīnums? Vai tā ir kāda ļoti mīla, jauka vai praktiska dāvana? Vai tā ir atkalredzēšanās ar sen neredzētiem draugiem? Vai tā ir drosme bildināt savu mīloto cilvēku? Vai tā ir retā iespēja būt dziļā mežā, lielās sniega kupenās, kur zem sniegotās eglītes noliekam zaķim burkānu? Varbūt tā ir iespēja būt kādā salauztu siržu vietā – veco ļaužu pansionātā, slimnīcās, bērnu namos, cietumos? Bet varbūt tā ir iespēja pabūt vienam un izlasīt sen kārotu grāmatu? Cik cilvēku, tik Ziemassvētku brīnumu. Kas ir Tavs visskaistākais Ziemassvētku brīnums, kuru esi piedzīvojis?

Ziemassvētki, manuprāt, ir visjaukākais gada laiks. Tad, šķiet, cilvēki uzlūko citus pavisam citādi, ir atvērtāki un vēlas kādam dāvēt kaut nedaudz prieciņa. Tas ir laiks, kad mani mīlie kaimiņi nāk pie mana dēla ar dāvanām (arī krievu kaimiņi). Protams, arī mums vienmēr ir kaut kas viņiem sagatavots. Tas noteikti mūs satuvina vēl vairāk. Bet pagājušajos Ziemassvētkos man bija īpašs pārsteigums no dēla: paša rokām rakstīta vēstule un caur pastu atsūtīts apsveikums māmiņai un tētim. Ja jārūnā par mūsu ģimenes spilgtāko Ziemassvētku notikumu, tad tas ir bijis slimnīcā, kad mēs, 3 ģimenes, aizbraucām uz Bērnu slimnīcu, un tur bērni sniedza bērniem koncertu, un visi saņēma dāvanas. Tas tiešām bija no sirds uz sirdi!

Mārīte Lipska

Savu piedzīvoto es gan nesaistu ar Ziemassvētkiem vai Adventa laiku, bet ar pasākumu, kurš manā sirdī kaut ko mainījis. Tas nav atkarīgs no svētku norises laika, bet gan no Dieva Gara klātbūtnes tajā. Pagājušajā gadā mani ļoti personīgi uzrunāja kāds pasākums, kurš bija pārsteigums manā personīgajā dzīvē un attiecībās ar Dievu. Tas ir tik personisks, ka grūti to izteikt vārdos un aprakstīt. Ļoti bieži to atceros visu šo gadu, un esmu pārliecināta, ka to neaizmirstīšu.

Tas bija Bībeles studiju grupiņas gada nogales pasākums. Dodoties uz pasākumu, nemaz nedomāju, ka tas varētu mani tik dziļi garīgi skart un iespaidot emocionāli. Pēc pārrunātām atziņām un piedzīvojumiem gada garumā dalībnieki kopīgi lūdza cits par citu. Es klausījos, un dzirdētais mani satricināja. Mums taču ir kopīgs Tēvs debesīs un neviltota vēlme Viņam kalpot, kā arī Svētais Gars ir šeit. Tas raisa domas, un rodas sirsnīga atklātības sajūta – tādus brīžus ikdienā nākas piedzīvot gaužām reti.

Svētais Gars mani tā uzrunāja, ka sapratu, cik patiesībā reāli katrā ikdienā Viņš darbojas. Patiešām no visas sirds vēlējos, lai mani tuvinieki un draugi, kuri nav kristieši, lai arī viņi iepazītu Dievu un arī viņiem būtu tā lieliskā iespēja sajūst Dieva vadību, lūgt Dievu, uzticēt Dievam problēmas un redzēt, kā Viņš tās risina. Man bija tieši tādas pašas izjūtas, kuras piemin

Pāvils 1Rom. 1:12: „Proti, ka es līdz ar jums gūtu iepriecu kopīgajā ticībā, es jūšējā, jūs manējā.”

Arī pārrodoties mājās pēc pasākuma, ļoti ilgu laiku paliku nomodā un sarunājos ar Dievu, pateicos Viņam par piedzīvoto, dzirdēto un saprasto. Svētais Gars uzrunāja mani, un es vēl vairāk pārliecinājos, ka ikviens cilvēks Dievam ir lielāka vērtība nekā mēs spējam iedomāties, un pie katra Viņš strādā tik individuāli!

Šis piedzīvotais garīgais un emocionāli bagātais vakars lika pārvērtēt dzīvē liktos akcentus un piešķirto lietu vērtības. Tas bija Dieva, Svēta Gara brīnumains darbs, ko Viņš darīja manā sirdī, prātā un dzīvē.

Lai jūs Dievs uzrunā, lai kur jūs arī būtu, un ļauj sajūst Savu mīlošo pieskārienu neatkarīgi no tā, vai tas ir Ziemassvētku laiks, vai kāda cita no gada dienām.

Inga Čerņevska

Šī gada nogalē vairāki nelieli notikumi savijās skaistā Dieva dāvanā. Šoreiz gribu padalīties tieši par kalpošanas dāvanu, ko Dievs, atbildot uz vairākām lūgšanām, no jauna devis, un ko ar prieku saņēmu. Varētu teikt, ka pāris gadus vairāku apstākļu dēļ vairs nevarēju tik daudz laika veltīt kalpošanai draudzē, un savā ziņā tas ļoti nomāca. Ne jau velti E. Vaita rakstījusi kādā no grāmatām, ka kalpošana Dievam ir viens no lielākajiem priekiem un Dieva dāvanām – Dievs būtu varējis iztikt bez mūsu piedalīšanās šajā jomā, visu varēja paveikt eņģeļi, bet mums tika dota šī priekšrocība piedalīties vēsts pasludināšanā. Ne jau vienmēr, lai kalpotu draudzē, jābūt ievēlētām kādos draudzes amatos, Dievs dod mums iespējas palīdzēt dažnedažādos uzdevumos. Un esmu pateicīga Dievam, ka Viņš mani tik labi pazīst, ka dod ļoti piemērotus uzdevumus, un varētu pat teikt – attīsta arī jaunas spējas, par kurām pati īsti nenojautu. Esmu patiesi pateicīga Dievam par dāvētajām iespējām, tas rada milzīgu iekšēju prieku!

Dieva dāvanu meklētāja

Es domāju, ka mans Ziemassvētku brīnums ir patiešām lielākais Brīnums šajā pasaulē. Jā, tas tiešām ir Brīnums ar lielo burtu, jo

ir pats skaistākais, kas notiek mūsu dzīvē. Un tas notika tā:

Pašā Ziemassvētku rītā es izdarīju grūtniecības testu, un tas bija pozitīvs. Nevarētu teikt, ka tas man bija pārsteigums, jo sievietes jau to tāpat sajūt ar sirdi. Bet skaistākais bija tas, ka tieši Ziemassvētkos mēs ar vīru uzzinājām, ka mums būs bērniņš. Nākamā gada vasaras beigās mums piedzima brīnumjauka meitiņa. Nu jau viņai ir 6 gadi, bet mēs ar vīru joprojām saucam viņu par mūsu Lielo Ziemassvētku Brīnumiņu!

Vita Silvestrova

Neverētu teikt, ka man dzīvē ir bijis viens, skaidri redzams un nepārspējams Ziemassvētku brīnums. Tieši otrādi, es uzskatu, ka mums katram dzīve sastāv no maziem ikdienas brīnumiem, kā arī pa reizei no patiešām spilgtiem, neaizmirstamiem brīnumiem. Mums vajadzētu novērtēt gan lielos brīnumus, gan mazos, tikpat skaistos brīnumus.

Kaut arī man tik daudz skaistu atmiņu no Ziemassvētkiem, jāsaka, ka visspilgtākā notika nesen, pagājušajos Ziemassvētkos. Viens no vislielākajiem brīnumiem bija piedzīvot to bezgalīgo mīlestību, kas nāk no savas ģimenes, sevišķi svētku laikā. Man arī Dievam jāpateicas par vienreizējo iespēju pabūt kopā ar savu draudzeni Ievu šajos īpašajos svētkos.

Mēs visi bijām Ziemassvētku rītā sapulcējušies ap eglī. Mūsu ģimenē, kā daudzās citās ģimenēs, ir dziļi iesakņojusies dāvanu došanas tradīcijas. Katrs bijām salikuši savas dāvanas pie egles jau sen pirms Ziemassvētku rīta. Kad pienāca laiks katram dāvēt savas paciņas, piedzīvojām patiešām aizkustinošus mirklus. Mazi brīnumi. Mani pārsteidza Elvina un Alda, manu brāļu, mīlestība pret saviem vecākiem un pret mani. Elvins pats bija uzzīmējis apsveikuma kartiņas katram ģimenes loceklim ar ļoti mīļiem vārdiem par katru. Vecākiem uz sejas parādījās asaras. Kad man pienāca klāt laiks savas dāvanas iedot saviem mīļajiem, pašam bija grūti novaldīties, jo emocijas bija tik spēcīgas. Es pateicos Dievam par iespēju piederēt tādai ģimenei, kā arī par to mazo brītiņu, kad es varēju patiešām redzēt, kā mana ģimene kļuva par mazu Ziemassvētku brīnumu.

Kaspars Ozoliņš

Nožēla

Viena no sajūtām, kas liecina par cilvēciskumu mūsos. Dažkārt tā nāk uzreiz, jau nākošajā brīdī pēc izteiktā vārda, citreiz tikai tad, kad atklājas mūsu kļūdainās rīcības sekas. Nožēla ir mūsu ticības barometrs.

Piedošana autobusā

Tas bija vēl tad, kad Rīgā notika Adventistu draudžu kongress. Piektdienā, braucām ar vienu mūsu pie Skaidrītes, kur biju apmetusies, jo bija liels starplaiks līdz dievkalpojumam vakarā. Uz Pļavniekiem devāmies ar 3. autobusu, biļetei naudiņa salasījās diezgan sīkās monētās, daudz tā saucamo „melno” santīmu. Kad kasierēi tās izbēru saujā, viņa kļuva ļoti neapmierināta un sāka purpināt, ka es aizkavēju citus ar savu sīknaudu. Nekad neesmu nelaipna ar kasierēm, nezinu, kāpēc es diezgan paasi atteicu, ka tas taču ir viņas darbs, ka viņa ir nelaipna kasiere un vai tad sīknauda nav nauda? Kad viņa, dusmīgi pie sevis runādama, devās tālāk, man kļuva žēl, ka nebiju paklusējusi, jo viņa taču noteikti bija nogurusi, man kā kristietei vajadzēja būt saprotošai un nerunāt pretī, lai arī jutos aizvainota.

Klausoties vakarā Pola Klī svētrunu, tā tik ļoti iespaidoja mani – šķiet, Dievs mani uzrunāja caur viņa teiktajiem vārdiem. Man pat nobira asara. Tik ļoti nožēloju šo incidentu, lūdzu Dievam piedošanu, lūdzu arī par kasierīti, lai Viņš noņem viņai rūgtumu no sirds.

Ja es tagad satiktu viņu, es labprāt viņai atvainotos no sirds... Taču, protams, tas ir nereāli – satikt viņu vēlreiz šajā lielajā pilsētā. Man bija žēl šī cilvēka.

Kādēļ es to rakstu? Ne jau tādēļ, lai rādītu, cik esmu laba vai slikta, pareiza vai nepareiza, bet tādēļ, lai kārtējo reizi pateiktu, cik Dievs ir labs, visuresdzošs un žēlsirdīgs – Viņš redzēja manu nožēlas pilno sirdi, Viņš arī deva man otro iespēju.

Vai tas nav Dieva brīnums, ka pēc pāris stundām, braucot no dievkalpojuma atpakaļ pie Skaidrītes, iekāpjot autobusu, es ieraudzīju pretī nākam to pašu kasierīti! Cik biju laimīga tobrīd! Tūlīt metos pie viņas un lūdzu piedošanu pa savu aso toni. Skaidrīte, kas jau aizmugurē sēdēja, teica: „Ja tu būtu redzējusi, kā viņa smaidīja!” Cik Dievs ir neizsakāmi brīnišķīgs!

*Pateicībā Viņam Austra Freija no
Kandavas*

Kādas meitenes dzīves stāsts

Meitene bija gados jauna. Ticīga, nopietna, adventiste. Dziedāja korī, piedalījās draudzes dzīvē.

Kara laikā viņa iepazinās ar kādu vācu armijas dezertieri, kas slēpās kaimiņu mājās, jo negribēja karot. Zēns bija simpātisks, patika dejot, spēlēt, daudz runāt. Pēc kāda laika meitene saņēma baidinājumu, un atteica. Zēns bija nesaprašanās. Sākās nopietnas pārrunas. Meitene paskaidroja: ja viens apmeklēs baznīcu, bet otrs – jautrus, saviesīgus pasākumus –, tad nekāda labā satiecība nebūs. Meitene pastāstīja par savu ticības pārliecību. Sameklēja kristīga satura grāmatas, Bībeli.

Zēns sēdēja savā paslēptuvē un lasīja. Uzdeva visādušus jautājumus. Izlasīto pārrunāja. Tā tas turpinājās ilgāku laiku. Un beidzot zēns sacīja, ka visu saprot. Kad beigsies karošana, tad pievienosies draudzei. Sekoja otrs baidinājums, to meitene pieņēma.

Pienāca kapitulācijas diena. Zēns varēja atstāt savu paslēptuvi. Bet prieki ātri beidzās. Pēc trim dienām jaunā, krievu

valdība, savāca visus jauniešus uz pārbaudi. Mājās neatgriezās neviens. Visus aizsūtīja uz darba nometnēm.

Meitene naktīs nevarēja gulēt, rakstīja stiprinoša satura vēstules, neatlaidīgi lūdza, pareizāk sakot, neatlaidīgi pieprasīja Dievam, lai Viņš šo zēnu dod par dzīves draugu.

Tā asarās un lūgšanās pagāja vairāk nekā gads. Beidzot zēns ieradās mājās. Pagāja vairāki mēneši. Zēnam pasniedza Bībeles stundas. Viņš bija atguvis spēkus, enerģiju un pievienojās draudzei.

Viņi uzsāka kopdzīvi. Ģimenē ieradās maza meitiņa. Pirmie desmit gadi bija apmierinoši. Tad draugs teica, ka vairs nevēlas apmeklēt dievkalpojumus. Esot noguris, jāatpūšas. Kāpēc tik bieži „jāskrien” uz tām sapulcēm? Meitenei sākās asaru plūdi. Vīrs aizgāja no draudzes un gribēja rupji ietekmēt arī savu sievu. Pienāca brīdis, kad viņa, kurai jau bija balti mati, lūdza Dievu pēc palīdzības, jo vairs nespēja to izturēt. Viņa gribēja aizbēgt no mājām. Palīdzība pienāca ne tā, kā gribēja. Vīrs aizgāja uz darbu, bet pēc neilga laika viņu atveda divi vīri, turēdami pie rokām, jo pats nevarēja uz kājām nostāvēt. Tika izsaukta ātrā palīdzība, bet slimnieks jau bija zaudējis samaņu. Zāles nelīdzēja, un elpošana apstājās.

Ko mēs varam mācīties? Meitene izdarīja lielu kļūdu, nepaļaujoties Dieva vadībai. Vajadzēja lūgt un atļaut, lai notiek Viņa prāts, un nepieprasīt, lai notiek mans prāts, kā to darīja meitene. Mūža nogalē meitene saprata savu kļūdu.

Austra Ogrē

Ārijs Glāzers,
adventistu Smiltenes
draudzes mācītājs.

Vēstule manam tēvam

Pārcilājot vecos dokumentus un fotokartiņas, atradu vēstuli, ko manam tēvam rakstījuši vecākie sludinātāji E. Klotiņš un A. Mednis. Tā bija 1949. g. vasara. Martā notika deportācijas, kad daudzi kaimiņi nokļuva Sibīrijā. Tieši šinī laikā mans tēvs kļuva par adventistu draudzes locekli. Pēc dažām nedēļām tika dibināts kolhozs, un viss tika atņemts. Tie bija dramatiski mēneši.

Mīļo brāli Kristū!

Sveicam tevi ar apustuļa Pāvila vārdiem Kol. 2:6,7: „Tad nu Kristu Jēzu pieņēmuši, dzīvojiet Viņā, sakņodamies Viņā, augdami Viņā, stipri kļūdami ticībā, kurā esat mācīti, pāri plūzdami savā pateicībā.”

Ar Dieva žēlastību un Svēta Gara nošķiršanu tu esi pieņēmis Kristus, labā Gana, aicinājumu un noslēdzis ar Viņu labi zināmu sirdsderību. No sirds vēlam, lai vienmēr dzīva pastāv tevī atziņa, ka šis paklausības solis ved pretī izglābšanai, jo kristība, „kura arī tagad jūs glābj, nav miesas netīrības mazgāšana, bet ir uz Dievu vērsta labas sirdsapziņas izlūgšanās (Glikā tulk. – derība), dibinoties uz Jēzus Kristus augšāmcelšanos”.

Ar jaunpiedzimšanas piedzīvojumu sirdī un klausības apliecinājumu svētā kristībā tu esi kļuvis pilntiesīgs Dieva draudzes loceklis, vienā Dieva saimē ar atlikumu, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību. (Atkl. 14:12)

Ticības dzīve ir pastāvīgas pieaugšanas dzīve – no atzīšanas uz atzīšanu, no spēka un spēku, no pieaugšanas uz pieaugšanu Jēzū Kristū – domās, vārdos un darbos. Sperot pirmos paklausības soļus, mēs vēl neesam pilnīgi, bet tikai nostājušies ceļā uz pilnību. To apliecina arī ap. Pāvils pēc savas sirdsderības svētbrīža: „Nevis, ka es to jau būtu saņēmis vai jau būtu pilnīgs, bet es dzenos, lai to satvertu, tāpat kā arī mani satvēris Kristus Jēzus. Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būšu to satvēris, bet vienu gan – aizmirsis to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretī mērķim, goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.” (Fil. 3:12-14) Tā tas ir arī ar mums un visiem Dieva bērniem: kamēr esam grēcīgā miesā, ik dienas

mums jācīnās ar sava rakstura vājībām, ik dienas tās jāpiesit krustā, ik dienas tās jāuzvar. (1Kor. 15:31)

Nostājoties uz pilnīgā paklausības ceļa, vēl piemini, ka tu nebūtu brīvs no sātana kārdināšanām. Nebīsties no tām, bet esi tām pretī ar ticību un drosmē sagatavotu sirdi, un tu uzvarēsi. „Tad nu padodieties Dievam, stājieties pretī velnam, un viņš bēgs no jums.” (Jēk. 4:7) Ja arī tevi apņems šķietamas vientulības brīži kā tuksnesī, tad nezaudē drosmi. Ja arī tu juties dažreiz starp cilvēkiem kā zvēriem, tad neaizmirsti, ka eņģeļi ir pie tevis, jo „vai tie visi nav kalpotāji gari, izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāamanto pestīšana” (Ebr. 1:14)? Kad dzelzs ir kalta, tai vajadzīgs rūdījums; kad esam nostājušies uz šaurās krusta takas, tad kārdinājumi un pārbaudījumi ir rūdījums mūsu ticībai. „Lai jūsu pārbaudīta ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunī tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies.” (1Pēt. 1:7) Kungs apsolijs svētību tam, kas kārdināšanās pastāv un iztur pārbaudījumus. „Svētīgs tas vīrs, kas pastāv kārdināšanās, jo, rūdījumu sasniedzis, viņš saņems dzīvības vainagu, ko Viņš ir apsolijs tiem, kas Viņu mīl.” (Jēk. 1:12)

Ja tu varbūt savā personīgā dzīvē un arī draudzes dzīvē pie saviem brāļiem un māsām redzēsi viņu rakstura kļūdas, tad nezaudē ticību un neizturies aplami pret Dievu. Neņem cilvēku par paraugu, bet skaties uz Jēzu, ticības iesācēju un pabeidzēju (Ebr. 12:1,2). Ja tavā pārbaudījumu stundā arī kāds no vistuvākajiem cilvēkiem tevi kārdinās kā Ījabu (Ij. 2:7-10), tad paliec stiprs un neapgrēkojies pret Dievu, kas tevi mīlējis ar mūžīgu mīlestību un tevi

žēlīgi vilcis pie sevis.

Paliec uzticīgs savam Pestītājam visos apstākļos un neatmet savu sirdsdrošību, jo tai ir liela alga. (Ebr. 10:35-39) Tavas lūgšanas, kas ir atslēga ticības rokās, lai saņemtu debesu svētības un palīdzību, lai ik dienas bieži paceļas pie Dieva troņa. Uztici lūgšanā visas savas dzīves lielās un mazās lietas Dievam, Viņš tās uzklausa un tev palīdzēs, jo ir apsolijs: „Ja kādam trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdam, un viņam taps dots.” (Jēk. 1:5)

Lai tavā ticības dzīvē neapsīkst pieaugšana. Nekad neaizmirsti apustulisko padomu: „Neatstādami savas sapulces, kā daži paraduši, bet cits citu paskubinādami, un to jo vairāk redzot, tuvojamies to dienu.” (Ebr. 10:25) Izcīni laiku būt katrā dievkalpojumā un draudzes sanāksmē, jo tur tu saņemsi jaunu veldzi ticības saknēm un cīņām jaunus spēkus. Un ja tev nāk kāds grūts brīdis, kurā tu domā, ka mēs varam padomu dot, jo rodas kāds jautājums, un tu domā, ka mēs varam palīdzēt to noskaidrot – lūdzu, nāc pie mums kā pie saviem brāļiem Kristū, nāc brīvi un droši, diena vai nakts.

Mēs bijām priecīgi ar tevi sēdēt pie Jēzus kājām un mācīties iepazīt Viņa dzīvības ceļu. Un jo priecīgāki bijām tevi pievest Kristum sirdsderībā un ievest Dieva draudzē. Arī uz priekšu nemitēsimies par tevi lūgt un būt nomodā, lai tu iesāktā ceļā līdz galam paliktu uzticīgs!

„Lai arī kalni atkāptos un pakalni sakustētos, bet mana miera derība nešķobīsies,” saka tas Kungs, tavš apžēlnieks.” (Jes. 54:10)

Deva žēlastību un svētību uz visiem taviem ceļiem vēlam – Tavi brāļi Kristū.

Alfrēds Jākobsons,
Rīgas 3. draudzes
mācītājs.

Neatstāt Jēzu

Galvenais ir nevis tas, ko mēs tiecamies darīt, izpildot doktrīnas un formas, lai apmierinātu sevi vai citus, lai izpildītu kādas saistības un plānus, bet tas, ko atļaujam Svētajam Garam izdarīt mūsos, pie mūsu sirds un rakstura.

Jēzus mūs pazīst

“Redziet, nāk stunda un ir jau klāt, kad jūs izklīdīsiet katrs savā vietā un Mani atstāsiet vienu. Bet Es neesmu viens, jo Tēvs ir pie Manis. To visu Es esmu runājis uz jums, lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis.” Jāņa 16:32-33

Tie ir sāpīgi un tai pašā laikā iedrošinoši vārdi. Jēzus zina visu, kas būs jāpiedzīvo un kas notiks ar Viņa mācekļiem. Jēzus lūgšanās un pārdomās ir rūpīgi sagatavojies priekšā stāvošajiem grūtajiem pārbaudījumiem lielajā cīņā par visas pasaules un arī mūsu atpirkšanu.

Mīlestība uz mācekļiem neļauj Jēzum klusēt. Viņš saka patiesību – mācekļi Jēzu atstās un izklīdīs kā izbiedētu avju ganāmpulks. Jēzus neizsaka mācekļiem nosodījumu, bet gan tos brīdina un stiprina. Jēzus jau iepriekš pasaka to, kas notiks ar mācekļiem, ne tāpēc, ka tam tā būtu jānotiek, bet tāpēc, ka tas notiks kā sekas mācekļu brīvībai izvēlei. Jēzus to saka, lai tad, kad tas notiks, mācekļi ticētu, ka Viņš vienmēr zina un runā patiesību.

“To Es jums jau tagad esmu sacījis, pirms tas notiek, lai, kad tas būs noticis, jūs ticētu.” Jāņa 14:29

Mācekļiem bija ticība, bet tā bija nepilnīga, sajaukta ar pašu uzskatiem un interesēm par Izraēla valsts uzcelšanu un laicīgo labklājību. Viņi vēl nebija tik tuvās attiecībās ar Jēzu, lai būtu gatavi sevi aizliegt un mīlestībā izpildīt Viņa gribu. Arī šodien daudziem nav viegli atzīt savu vājumu un pilnīgo atkarību no Jēzus.

To spilgti atklāj Pētera vārdi: “No tā laika Jēzus iesāka saviem mācekļiem rādīt, ka Viņam vajagot noiet uz Jeruzalemi un daudz ciest no vecajiem un augstiem priesteriem, un rakstu mācītājiem, un tiem nokautam un trešajā dienā augšām celties. Un Pēteris ņēma Viņu savrup un iesāka Viņu brīdināt, sacīdams: “Lai Dievs pasargā, Kungs, ka Tev tas nenotiek!” Bet Viņš atgrieždamies sacīja uz Pēteri: “Atkāpies no Manis, sātan, tu Man esi par apgrēcību. Jo tu nedomā, kas Dievam, bet kas cilvēkam patīk.” Mt. 16: 21-23

Jēzus saistīšanas brīdī Viņa padevība un nepretošanās, Viņa saistītāju

nekaunīgā un netaisnīgā izturēšanās mācekļus ļoti pārsteidza un izbiedēja. Mācekļu cerības, ka Jēzus neļaus sevi saistīt un tomēr nodibinās neatkarīgu un plaukstošu Izraēla valsti, vienā brīdī sabruka, un tie visi bailēs Jēzu atstāja. Neskatoties uz mācekļu solījumiem palikt ar Jēzu kopā visos apstākļos, precīzi piepildījās agrāk teiktie pravieša Caharijas vārdi: “Zoben, pacelies un vērsies pret Manu Ganu un pret to Vīru, kas Man tuvs!” – saka tas Kungs Cebaots.” Nogalini Ganu, tad avis izklīdīs...” Cak. 13:7 Jēzum tie bija ļoti smagi brīži. Viņš ne tik daudz pārdzīvoja par Sevi, kā par mācekļiem – par viņu izbailu, neziņas un bezcerības stāvokli. Jēzus ir bezgala līdzjūtīgs un uzticīgs, bet tagad mācekļi par to nedomāja.

Kāpēc Jēzus mācekļi – Viņa avis – izklīst šodien?

Iemesli var būt dažādi. Minēsim galvenos:

1) Avis nevēlas saprast un nesaprot Ganu, tāpēc izvēlas savus ceļus. Šīm avīm Jēzus piedāvātā pazemīgas kalpošanas mācība ir par grūtu un

ceļš ir par šauru. “Tad daudzi no Viņa mācekļiem sacīja: “Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?” No šī brīža daudzi Viņa mācekļi atkāpās un vairs nestaiģāja Viņam līdzi.” Jāņa 6:60,66 Par nožēlu tas notiek arī šodien, kad cilvēki nevēlas turēties pie skaidrā Kristus Evaņģēlija, bet neatlaidīgi turas pie saviem paštaisiem uzskatiem vai meklē kaut ko jaunu, sensacionālu, kas atbilst viņu vēlmēm. Atstājot labo Ganu, tie pieķeras kādam cilvēkam, kļūst no viņa atkarīgi un pakļauj arī sevi šī vadītāja liktenim. “Atstājiet tos! Tie ir akli akliem ceļa rādītāji, bet, ja akls aklam ceļu rāda, tad abi iekritīs bedrē.” Mt. 15:13

2) Avīm nav rūpīga un uzticīga vadītāja (lielā Gana palīga), kurš domātu par ganāmpulka pilnvērtīgu barību - Dieva Vārda pasniegšanu, par ganāmpulka uzturēšanu un pavairošanu.

“Tā tās izklīda, tāpēc ka tām nebija gana, un izklīdušas tās kļuva plēsīgiem zvēriem par barību un pazuda. Manas avis maldās pa visiem kalniem un augstiem pakalniem, tās izklīdušas pa visu zemi, neviens nerūpējās par tām un neuzmeklēja tās.” Ezech. 34:5,6

Tas ir spēcīgs pārmetums tiem, kuri ir aizņēmti ar sevi, kuri neapkopj un nespēcina slimās avis ar Kristus žēlastību un patiesību, kuri dziļi ievainoto brūces nepārsien ar savu personīgo kalpošanu un uzticīgām aizlūgšanām, kuri nemeklē izklīdušās un nepulcina tās kopā. Šīs izklīdušās un nozaudētās avis ir gan draudzē, gan arī ārpus tās.

3) Avis pēc savas dabas ir bailīgas, tāpēc nevar bez patiesā Gana izdzīvot, jo tikai Viņš dod drošības izjūtu un pārliecību.

Ja pats Kungs nav viņa uzticamais, labais Gans, tad drīzi vien tādu cilvēku izbiedē pretinieks ar skaudriem jautājumiem “ko es tagad iesāksu?” un “kā es tikšu galā, kā es varēšu dzīvot tālāk?” vai “kas būs tad, ja...”. Nav jābrīnās, ka daudzus izklīdina bailes, sastopoties aci pret aci ar dažādām dzīves grūtībām - slimībām, nopietnām problēmām darbā, ģimenē vai draudzē.

“Derētais gans, kas nav īstais, kam avis nepieder, redzēdams vilku nākam, atstāj avis un bēg, – un vilks tās nolaupa un izklīdina.” Jāņa 10:12

4) Aiziešanu no ganāmpulka un atšķirtību veicina tas, ka avis, t.i., Dieva ļaudis, negrib savstarpējās attiecībās parādīt pazemības un piedošanas garu

cits pret citu. Savtība, paštaisiņa un apvainošanās atņem mieru, sašķēļ Dieva bērņus un dziļi apbēdina Dievu. Dievs prasīs atbildību no tiem, kuri ar savu nekristīgo izturēšanos pret citiem ir likuši negodā Dieva Vārdu un nav apliecinājuši Kristus nesavtīgo, piedodošo mīlestību.

“Tādēļ saka Dievs, tas Kungs: “Redzi, Es šķirošu treknās un liesās avis un turēšu tiesu viņu starpā. Tāpēc ka jūs vājās avis stumdāt ar sāniem un pleciem un badāt tās ar ragiem, kamēr tās esat izdzinuši laukā, tad Es nāksu savām avīm palīgā, lai tās nekļūst par laupījumu, un Es spriedīšu tiesu atsevišķu avju starpā.” Ezech. 34:20-22

Kā pazīt Jēzu un palikt pie Viņa?

Smagajā krīzes brīdī Jēzus uzdeva nopietnu jautājumu saviem mācekļiem: “Vai arī jūs gribat aiziet?” Pēteris atbildēja: “Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi, un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais.” Jāņa 6:67-69

Teorētiski pareiza atbilde vēl nenozīmē,

Ik dienas uzticīgi draudzējoties ar Jēzu, mēs piedzīvosim lielas izmaiņas savā domāšanā, valodā un raksturā. Tas ir tas, ko Jēzus tik ļoti vēlas izdarīt pie mums.

ka cilvēks pazīt Jēzu un paliks pie Viņa. Vistraģiskākais iznākums bija ar mācekli Jūdu, kurš kļuva par Jēzus nodevēju un dzīvi beidza pašnāvībā. Lai gan viņam bija liela priekšrocība atrasties kopā ar Jēzu, mācīties no Jēzus un kļūt par Viņa uzticīgu liecinieku, Jūda nepieņēma Jēzu par savu personīgo Glābēju un godājamo Kungu. Jūda negribēja atteikties no savas taisnības un no saviem godkāriģiem plāniem, tāpēc viņš no Jēzus dievības apšaubīšanas nonāca līdz pat Jēzus pilnīgai atmešanai.

Iepazīt Jēzu varam, tikai Viņam uzticoties un pastāvīgi mācoties no Viņa, kā to atklāj Dieva Vārds. Tas arī nozīmē sekošanu Jēzum. Izšķirošais šeit ir tas, ka patiesais Jēzus māceklis apzinās savu piederību Jēzum kā Glābējam un Kungam, kuru viņš mīl un labprāt vēlas izpildīt Viņa gribu. Līdz ar to sekot Jēzum nav grūti.

Mums ir jājaucā sev: “Kas mums ir vissvarīgākais – vai tikai ārēja piederība pie Kristus ganāmpulka, mūsu veiktie darbi un mūsu lielās atziņas? Vai tās ir saņemtās svētības un rūpes par sevi?” Kā ir ar dziļāku Jēzus iepazīšanu un tuvu attiecību izveidošanu, veltījot vislielāko uzmanību personīgām lūgšanām, Dieva Vārda ikdienas izpētei? Vai mūsu personīgā un praktiskā liecība mums apkārt esošos iepazīstina ar Jēzu kā grēcinieku Draugu un Glābēju?

Galvenais ir nevis tas, ko mēs tiecamies darīt, izpildot doktrīnas un formas, lai apmierinātu sevi vai citus, lai izpildītu kādas saistības un plānus, bet tas, ko atļaujam Svētajam Garam izdarīt mūsos, pie mūsu sirds un rakstura.

Apustulis raksta: “Mēs lūdzam Kristus vārdā: “Ļaujieties salīdzināties ar Dievu!” 2Kor. 5:20 Ar mūsu atļauju Jēzus dara brīnumu. Mēs iegūstam piedošanu, taisnību un mieru. Mēs saņemam dāvanu caur Svēto Garu - Dieva mīlestību.

“Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu, caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.” Rm. 5:1 “Bet cerība nepamet

kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots.” Rm. 5:5

Iepazīšanās ar Kristu sagādā prieku un sniedz dzīves piepildījumu. Jēzus par Sevi saka: “Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.” Jāņa 10:10 Ik dienas uzticīgi draudzējoties ar Jēzu, mēs piedzīvosim lielas izmaiņas savā domāšanā, valodā un raksturā. Tas ir tas, ko Jēzus tik ļoti vēlas izdarīt pie mums, lai mēs būtu drosmīgi un uzticīgi Viņa liecinieki. Tad mēs pazīsim Jēzu un Viņa aicinājumu. Mums nebūs grūti sekot Jēzum Viņa pašai izlaidīgās mīlestības ceļā. Mēs spēsim citus mīlēt, pieņemt un tiem piedot. Mēs būsim sagatavoti neatstāt Jēzu, bet palikt kopā ar Viņu līdz galam.

Kaut ar savu dzīvi mēs vienmēr apliecinātu: “Tas Kungs ir mans Gans, man netrūks nenieka.” Psalmi 23:1

Kalpošana draudzē

Kādam vajadzētu būt jauniešiem un jauniešu kalpošanai Latvijā?

Dāvis Priede,

students.

Latvijas adventistu jaunieši, tie ir jauni cilvēki, kuri redz vairāk par šauru naudas un personīgās karjeras redzes loku, kuri redz vajadzības un kalpošanas iespējas, un ir gatavi tajās iesaistīties uz pilnu slodzi, kuri ir patiesi nodevušies

Dievam un mīl savu Kungu vairāk par visu pasaulē. Tomēr šāds apraksts vairāk līdzinās ideālam, kādus es gribētu redzēt jauniešus (arī sevi). Līdz tā sasniegšanai mums vēl ir ceļš ejams. Tomēr es ticu, ka mēs esam pareizās taciņas sākumā, lai atrastu šo īsto, patieso ceļu.

Vēl jāpiebilst, ka mums ir daudz aktīvu un spējīgu jauniešu, bet ir vajadzīgs kāds, kas viņu darbību apvieno un koordinē. Tāpēc ļoti priecē fakts, ka kopš kongresa mums beidzot ir nopietns jauniešu vadītājs, pareizāk gan vadītāja, ne tikai uz papīra, bet dzīvē. Svarīgi ir, lai mēs “nevārtītos tikai savā sulā”, bet būtu par “sāli” mūsu valstī. Un, kā var redzēt no pirmajiem darbības mēnešiem, tieši tāds ir arī mūsu jauniešu vadītājas mērķis.

Novēlu jauniešiem uzdrošināties un darīt ticībā, jo mums ir dots daudz. Mūsu Dievs ir varens Dievs! Un tieši tagad ir īstais laiks. “Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt” (Atkl. 3:8)

Ieva Jākabsons

Adventistu jaunieši ir aktīvi jaunieši, taču es vēlētos, lai viņi būtu vēl aktīvāki savā draudzē un sabiedrībā. Gribētu redzēt, ka mēs esam degoši kristieši, kas saliedēti kopēju mērķu sasniegšanai. Tādi kristieši, kas netērē enerģiju, meklējot pretstatus kristiešu vidū, bet ar

Sv.Gara palīdzību izdomā ceļus, kā uzaicināt savus draugus- nekristiešus sev līdzīgi uz baznīcu.

Arī turpmāk ceru, ka sanāksim kopā Dieva tuvumā lūgšanās un pielūgsmē!

Edgars Dūmiņš,

students.

“Neviens lai nenicina tavu jaunumu, bet topi tu par paraugu ticīgajiem vārdos un dzīvē, mīlestībā, ticībā un šķīstībā. Tiekāms es nāku, nododies lasīšanai, paskubināšanai, mācīšanai.” (1Tim. 4:12-13) Šī rakstvieta mani iedvesmo,

kādam jābūt jauniešiem un jauniešu darbam arī šodien, jo situācija draudzē kopš šīs Pāvila vēstules uzrakstīšanas laika nav mainījusies.

Man šķiet, ka mums – jauniešiem – nopietni jāuztver mūsu misija kā Kristus sekotājiem un arī tas, ka mēs esam nākošie draudzes balsti. Jo vairāk mēs šodien domāsim par draudzes attīstību un izaugsmi, jo veiksmīgāk un svētīgāk varēsim vēlāk draudzi vadīt, jo mēs esam draudzes nākotne.

Valdis Beļunieks,

pensionārs.

“Bet tu paliec mācībā, ko esi mācījies un par ko esi pārliecinājies, jo tu zini, kas tev to ir mācījuši, un ka tu no mazām dienām zini Svētos Rakstus, kas spēj padarīt tevi gudru pestīšanai caur ticību Kristū Jēzū.” 2Tim. 3:14,15

Stafetes kociņa pārņemšana no iepriekšējās distances veicējiem ir ļoti svarīgs un atbildīgs mirklis. Vienlīdz atbildīgas ir abas puses, tādēļ šo vārīgo dzīves posmu grib kontrolēt gan Dievs, gan sātans. Dārgo jaunieši, tev kaut kas ir jāpaņem no tiem, kas tev to nodeva, tā ir Svēto Rakstu mācība, bet tu savā distances daļā vari turpināt mācīties un uzlabot vai padziļināt gudrību, kas nāk no augšienes, lai iegūtu pestīšanu caur ticību Kristū Jēzū. Vecajā tulkojumā sacīts “kas tevi var darīt gudru uz Debess prieku”. Tev ir īstais laiks priecāties. Priecāties ar Debess prieku, kas atšķiras no pasaules priekiem ar savu tīrību.

“Priecājies, jaunekli, savā jaunībā, un lai tava sirds labi jūtas savās jaunības dienās, staigā tos ceļus, ko tava sirds kāro, un ej pakaļ tam, kas patīk tavām acīm, zini tomēr, ka Dievs par visu to prasīs no tevis nolēsumu!”

Jauniešiem jādara tas, ko viņi paši ir gatavi darīt

Katram Dieva bērnam ir īpaša loma Viņa draudzē, arī mums – jauniešiem. Vai mums ir kāds īpašs uzdevums? Ieklausies vislatvijas Jauniešu nodaļas vadītājas Intas Jākobsones teiktajā un uzsāksim jauno gadu apņēmības pilni darboties draudzes darbā!

Kā Tu skaidrotu jauniešu kalpošanu? Kas ir domāts ar šiem vārdiem? Kas tiek sagaidīts no jaunieša/jauniešiem?

Jauniešu kalpošana ir tad, ja paši jaunieši kalpo. Mēs draudzē kalpojam tagad, un arī jauniešiem tas jādara tagad – šodien. Un viņi to arī dara.

Labi dara tās draudzes, kuras iesaista jauniešus dažādos kalpo-

šanas veidos un cenšas saprast viņus. Ja jaunieši jūt atbalstu no draudzes, tad viņi kalpošanā piedalās ar prieku.

No jauniešiem, tāpat kā no visiem Dieva bērniem, tiek sagaidīta nodošanās Jēzum Kristum, jo bez tā vispār īsta kalpošana nav iespējama. Tad tā ir kaut kāda darbošanās savas varēšanas pierādījumam, tikai ne kalpošana. Ļoti liela nozīme ir citus pieņemošām savstarpējām attiecībām, bez kurām kalpošana neveicas – tai nav rezultātu.

Kādus Tu redzi jauniešus līdz šodienai, kāda ir bijusi viņu kalpošana? Varbūt vari minēt kādus konkrētus piemērus, lielākās veiksmes vai kļūdas?

Tikai apmēram divus mēnešus esmu ar Latvijas adventistu jauniešiem tuvāk kopā, tomēr esmu ievērojusi, ka jaunieši vēlas daudz ko darīt. Un tieši ar vēlēšanos jau viss var sākties vai iet uz priekšu. Ticu, ka to jauniešiem dod Dieva Gars.

Es nezinu, kādas ir kļūdas. Domāju, ka, lai gan kļūdāmies, ir iespēja no jauna visu pārdomāt un atskatīties – kā Dievs ir vadījis un vada. Man ir svarīgi apzināties un pieņemt to, ka Dievs vada mūsu draudzi, Viņš ieliek tajā kalpotājus, un tas dod drošību, ka Viņš visu kontrolē. Jauniešiem tieši to jāmācās pieņemt. Bet mūsu jaunieši jau ir mūsu veiksmē.

Kas tiek sagaidīts no jauniešiem nākotnē? Kas šajā kalpošanas darbā būtu jāuzlabo, jāpilnveido, jāattīsta?

Man liekas, ka tas laiks, kad pieaugušie rīko jauniešiem pasākumus, ir beidzies. Varbūt izsakos pārāk stipri, bet man līdz šim ir bijis šāds priekšstats. Jauniešiem jādara tas, ko viņi paši ir gatavi darīt, kur gatavi iesaistīties. Idejas un priekšlikumi par to viņiem jāizsaka pašiem, negaidot, kad to darīs citi. Draudzei kopumā ir jāiet Dieva noliktais ceļš, un jauniešus, protams, jāaicina piedalīties dažādos visas draudzes rīkotos pasākumos. Taču viņiem noteikti ir lietas, kas viņiem patīk un ko viņi vēlētos darīt savu līdzcilvēku labā, lai tos vadītu pie Kristus. Arī pašiem jauniešiem noteikti vajag savstarpēji bieži pulcēties, veidot mazās un lūgšanu grupas. Ir ļoti iepriecinoši, ka vairākas tādas grupas jauniešiem Latvijā jau ir. Tām vajadzētu būt visās vietās, kur ir mūsu jaunieši. Un tad kalpošana attīstīsies, pieaugs. Šādās grupās rodas vislabākās idejas un pārliecība par iespējām tās realizēt, jo viss tiek nodots Dieva vadībai. Arī es esmu pieredzējusi, ka tas darbojas.

Vai ir izstrādāts nākamā gada darbības plāns, kurā jau ir iekļauti kādi konkrēti uzdevumi, pienākumi, pasākumi, varbūt varat ko izstāstīt? Kādas ir idejas, lai jaunieši aktīvi iesaistītu kalpošanā arī nākotnē?

Bez darbības plāna būtu grūti kaut ko darīt. Tādēļ plāns ir, bet vēl joprojām paši jaunieši var sūtīt savas idejas jauniešu darbībai un paši iesaistīties to realizēšanā.

Būs nometnes, lūgšanu dienas, misijas – evaņģelizācijas dienas Latvijas mērogā. Konkrēti pasākumu datumi vēl tiks saskaņoti.

Svarīgi, lai nebūtu pasākumi tikai pasākumu dēļ – tāpēc, ka tādus vajag un viss, bet lai pašiem jauniešiem būtu skaidrs, kāpēc tie vajadzīgi un kāds ir to mērķis.

Lai aktīvi iesaistītu jauniešus kalpošanā, manuprāt, viņiem jāparāda ieinteresētība, pieņemšana, atbalsts. Jānodrošina iespējas darboties, jāiedrošina to darīt.

Svarīgs uzdevums ir likt jauniešiem saprast, ka visas Latvijas adventistu jauniešiem jābūt vienotiem un savstarpēji saistītiem un ieinteresētiem citam par citu, arī par to, ko jaunieši dara Latvijas rajonos. Tādēļ esam centušies izveidot tādu kā koordinātoru sistēmu, lai varētu kontaktēties ar visas Latvijas adventistu jauniešiem, nodot uz draudzēm ziņas par pasākumiem, par jauniešu sanāksmēs runātajiem jautājumiem, arī sagaidīt ziņas un priekšlikumus no Latvijas draudžu jauniešiem. Šie koordinātori jau sākuši darbību. Redzēsim, kā tas darbosies.

Pašlaik katrā pēdējā mēneša sabatā pēc Rīgas 1. draudzes rīkotā jauniešu dievkalpojuma notiek jauniešu sanāksmes. Uz tām aicināti pilnīgi visi jaunieši, bet tie, kuri nevar tur nokļūt, ziņas saņems.

Tuvojoties gada noslēgumam, kādi ir mirkli, notikumi, pasākumi, kas Jūs visvairāk iepriecināja jauniešu kalpošanā, un ko Jūs novēlat jauniešiem nākamajā gadā?

Daudzi jaunieši atsaucās aicinājumam piedalīties lūgšanu nedēļas nogalē, kura notika kopā ar Ceļa meklētāju vadītājiem novembra sākumā. Mani ļoti iepriecināja tas, ka redzēju, kādi ir mūsu jaunieši. Cik ļoti viņi ir ieinteresēti citu cilvēku vadīšanā pie Kristus! Kā viņiem patīk lūgt un slavēt Dievu! Es sapratu, ka uz viņiem var paļauties. Šis seminārs tika iecerēts kā lūgšanu un nodošanās Dievam pasākums, lai varētu būt gatavi Dieva vadībai.

Mani iepriecina tas, ka jaunieši veido mazās lūgšanu grupas. Ir labi, ka iespējams viņiem paziņot, lai aizlūdz par cilvēkiem un pasākumiem.

Tas, ko gribu novēlēt, vienmēr noderēs tieši kalpošanai. Jauniešiem novēlu sirds atvērtību Dievam un cilvēkiem. Neskatīties uz citiem ar aizdomām. Izrādīt laipnību. Pašiem saņemt no Dieva, lai būtu ko dot citiem.

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu Latvijas draudžu savienības
bērnu nodaļas vadītāja.

Mīlie bērni, ziemīgi draudzīgs sveiciens decembrī!

Krā: “Vai jums nešķiet, ka šis ir pats jaukākais laiks gadā? Sasnieg balts sniedziņš milzu kupenās, un no rīta ejot tas maigi gurst zem kājām. Māju pagalmos kā no zemes izauguši smaidīgi stāv sniegavīri oranžiem burkānu deguniem. Visapkārt pušķojas eglītes, mirdz gaismiņu virtenes, un zem eglēm kraujas dāvanu kaudzes...”

Krū: “Nu gan tu, māsiņ, aizsapņojies! Kāds sniedziņš? Kādas dāvanu kaudzes?”

Krā: “Vai tad tā nav? Es domāju, ka visam visapkārt jābūt īpaši skaistam laikā, kad pasaulē svin JĒZUS piedzimšanu. Un kas gan var būt labāks par eglīti, svecītēm, dāvanām.”

Krū: “Jā, un vēlams labi daudz dāvanu! Es jau uzrakstīju nelielu sarakstiņu uz nieka sešām lapiņām. Esmu tiešām pieticīgs!”

Māmiņa: “Sešas lapas... Neizklausās diezko pieticīgi. Bet vai Tu esi padomājis arī par to, kā svētkos iepriecināt citus? Cik lapas tu esi pierakstījis ar dāvanu sarakstu citiem?”

Krū: “Citus? Kas ir tie citi?”

Krā: “Nu, piemēram, māmiņa, es, mūsu draugi – bērni.”

Krū: “Tas man gan kaut kā neienāca prātā. Un man jau arī nekā nav! Esmu maziņš, studējošs putna bērniņš. Kur lai ņemu dāvanas citiem?”

Māmiņa: “Ir vēl kas daudz svarīgāks par izpušķotu eglīti, dāvanām, ko varam dāvināt viens otram un arī DIEVAM Ziemassvētkos.”

Krū: “Nevaru iedomāties!”

Krā: “Droši vien tā ir piparkūku sirds ar izcaktām rozā glazūras zvaigznītēm.

Māmiņa: “Tu gandrīz uzminēji. Tā tiešām ir sirds, tikai ne piparkūku, bet tava sirsniņa, un skaistākā glazūra tai ir tā, ka tu spēj domāt par citiem mīlestības domas un sagādāt prieku. Bērni, Ziemassvētki patiesībā ir došanas svētki. Dāvināt var arī smaidu, labu vārdu...”

Krū: “Nu es beidzot sapratu! Man kā DIEVA radītam putnēnam tas nemaz nebūs grūti, vai ne, māmiņ? Galu galā, varu arī pats kaut ko pagatavot!”

Krā: “Jā, atceros, brālīt, tās jaukāš ābolu sēkliņu krellītes, kuras Tu man uzdāvināji pagājušajos Ziemassvētkos. Kā tās jauki smaržoja pēc saules un āboliem!”

Krū: “Jā, un tevis gatavotā kārbīņa ar gliemežvāciņiem man palīdzēja vieglāk sagaidīt vasaru!”

Māmiņa: “Varbūt arī jūs, bērni, šajā svētku laikā varat padomāt, kā iepriecināt savus mīļos – māmiņu, tēti, brāli, māsu, vecmāmiņu, vectētiņu, draugus un radus... Un atcerieties, to darot, jūs ļoti iepriecināsi JĒZU!”

Stāstiņš

Vai tu šodien esi pateicies Dievam, ka Viņš tev ir devis Jēzu? Ja nē, tad kāpēc tev vilcināties izteikt pateicību? Cik gan Dievs būs priecīgs, ja tu regulāri atcerēsi pateikties. Viņam ļoti patīk klausīties, kad tu Viņam pastāsti to, cik lielā mērā tu novērtē Viņa sniegtās svētības.

Kāda maza meitenīte, kuras tētis bija autobusa šoferis, viena pati spēlējās pie upes. Viņa paslīdēja un iekrita ūdenī. Nemācēdama peldēt, viņa sāka grimt zem ūdens, bet tad viņu pamanīja liels, brūni plankumains suns. Suns tūlīt metās ūdenī un drīz vien jau vilka meiteni aiz drēbēm krastā. Draugi, kuri bija to visu redzējuši, aizveda meiteni mājās un visu izstāstīja viņas tētim. Viņas laimīgais tēvs izstāstīja saviem draugiem – šoferiem par šo lielo, brūni plankumaino suni, kurš bija izglābis viņas meitas dzīvību.

Nākošajā dienā, redzot suni autobusa pieturā, viņš piebremzēja, atvēra durvis un uzaicināja suni pavizināties. Kādu brīdi suns sēdēja autobusa aizmugurē un baudīja braucienu. Kad viņš piegāja pie durvīm, autobusa šoferis viņu izlaida. Citi autobusa šoferi, dzirdēdami par suņa vizināšanos, sacīja: „Lai

viņš ir mūsu īpašs pasažieris! Lai viņš brauc, kur vien vēlas, bez maksas. Šādi mēs parādīsim sunim pateicību par meitenes glābšanu.” Un jūs nemaz nevarat iedomāties, kā sunim patika šie braucieni!

Katru dienu brūnais suns gaidīja autobusa pieturā uz Piektais un Rietumu ielas krustojuma. Kad autobuss apstājās, viņš apsēdās aizmugurējā sēdekļī. Viņa labais darbs bija nopelnījis šādus braucienus. Tagad viņam kā īpašam pasažierim katru dienu tika izteikta pateicība.

Vai tu esi devis Dievam pateicības ziedojumu par ērtu mājvietu, labām drēbēm, veselību un garšīgu ēdienu? Viņš tevi ir apveltījis ar neskaitāmi bagātām svētībām, kuras pār tevi izlējis no Savas lielās pārpilnības. Viņš pastāvīgi ir rūpējies par tevi un piedēvis tev tavus grēkus. Tava dzīve ir Dieva dāvana. Vai esi pateicies Viņam par atbildētajām lūgšanām? Vislabākais, ko Viņš deva, ir Jēzus – visneaprstāmākā dāvana. Ne tikai šodien, bet katru dienu iepriecini savu Kungu ar vienkāršu, bet no sirds dziļumiem nākošu, patiesu „Paldies, Dievs, par Tavu mīlestību!”

Notikums

Vai tu jau esi piedalījies kādā Ziemassvētku gaidīšanas pasākumā?

7. decembrī Rīgas 3. draudze Imantas kultūras centrā rīkoja pasākumu bērniem „Drīz Ziemassvētki klāt!”.

Uzdevums

Hei, hei! Vai tu esi kādreiz rakstījis vēstules? Mēs būtu ļoti priecīgi, ja tu mums atrakstītu un pastāstītu, kā tu esi pavadījis Ziemassvētku laiku. Varbūt esi sagatavojis kādu īpašu dāvanu, un tev ir padomā, kam to uzdāvināt? Varbūt esi piedalījies Ziemassvētku koncertā? Atraksti mums un pastāsti! Vēl jaukāk būtu, ja tev būtu arī bildīte no tā pasākuma,

Ar mums kopā bija bērni – mūsu draugi, kuri ar mums tiekas ne jau pirmo reizi.

Šoreiz bija arī neliels koncerts, kur priekšnesumus sniedza pieaugušie, konkursu laureāti – soliste M. Dziedātāja, pianists J. Miltiņš un arfiste D. Zilgalve. Koncertu noorganizēja Kultūras centra direktore A. Dziedātāja.

Pēc tam sekoja ieskats Jēzus piedzimšanas stāstā caur filmiņu, kā arī gatavojām eglītei rotājumus – Jēzu silītē, ganiņu, aitiņu, zvaigzni, engeli. Dziedājām Ziemassvētku dziesmas, un, protams, katrs tika pie dāvanām – mazajiem Bērnu Bībele, bet lielajiem lielā Bībele. Novēlam arī Tev piedzīvot neparastu šo Ziemassvētku laiku!

ko mums atsūtīt. Mēs tev noteikti nosūtīsim atpakaļ atbildi un arī kaut ko no saviem ziemas krājumiem. Mūsu adrese ir:

**Bērnu lappusītei (AV),
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010
Mēs jau gaidām!**

Janvāra izdevumā jūs varēsiet redzēt zīmējuma konkursa „Paldies tev, Dievs!” dalībnieku zīmējumus.

Spēle – viktorīna

1. Kam piedzima Jēzus? Mateja 1:18	2. Kas ir īstais Jēzus Tēvs?	3. Izlasi Bībelē! Lūkas 2:3-7	4. Kur piedzima Jēzus? Lūkas 2:7	5. Atpūties! Izlaid gājienu!	6. Kāpēc Jēzus piedzima kūtiņā? Lūkas 2:7	7. Kas pirmie uzzināja, ka dzimis Jēzus?	8. Nodziedi kādu dziesmiņu Jēzum!
STARTS							9. Kāds koris dziedāja, kad piedzima Jēzus? Lūkas 1:13
Tu uzvarēji!							10. Kas parādījās debesīs, kad piedzima Jēzus?
19. Atpūties! Izlaid gājienu!							10. Izlasi Bībelē! Lūkas 3:8-12
18. Kāpēc gudrie neatgriezās pie Heroda? Mateja 2:12	17. Izlasi Bībelē! Mateja 2: 9,10	16. Kas vēl gribēja zināt, kur Jēzus piedzimis? Mateja 2: 7,8	15. Supermuzikālā pauze – dzied visi!	14. Kādas dāvanas gudrie atnesa? Mateja 1:11	13. Kas atnesa Jēzum dāvanas?	12. Izlasi Bībelē! Mateja 1: 1,2	11. Ko dziedāja eņģeļu koris? Lūkas 3: 13;14

Tu vari pārbaudīt, cik labi zini stāstu par Jēzus piedzimšanu.

Ja nezini atbildes, tad pie jautājuma ir rakstuvietas. Spēlē var piedalīties līdz 4 cilvēkiem. Lai tu spēlētu šo spēli, tev būs nepieciešams metamais kauliņš un krāsainie kauliņi. Katrs izvēlas savas krāsas kauliņu. Spēli sāk no lauciņa **STARTS** un spēlē pulkstenrādītāja virzienā. Met metamo kauliņu un, cik uzmet, tik lauciņus pāiet uz priekšu. Tad izlasa jautājumu vai noteikumu, kas attiecīgajā lauciņā rakstīts, un izdara prasīto. Pēc tam met kauliņu nākamais. Ja tu esi uz tumšākā laukuma, tad pēc uzdevuma izdarīšanas, tu vari iet 1 lauciņu uz priekšu. Uzvar tas, kurš pirmais aizgājis līdz lauciņam **Tu uzvarēji!** Uzvarētāj, izdomā, kā tu varētu iepriecināt pārējos!

Ansis Roderts,
veselības atjaunošanas
speciālists.

Būt adventistam ir veselīgi!

Ja vēl 1958. gadā daudz kas no Elenas Vaitas rakstītā likās ekstrēms un pat fanātisks, tad 2008. gadā varam teikt, ka viņas atziņas arvien vairāk saskan ar mūsdienu zinātnes atklājumem.

“Ja es varētu sākt dzīvi no jauna, es gribētu būt adventists. Es uzskatu, ka viņu filozofija ir vislabākais atrisinājums tām problēmām, kas rodas, dzīvojot amerikāņu kultūras vidē. Esmu tikai iesācējs Vaitas kundzes gudrības atklāšanā.” Tā 1958. gadā Helēnai, savai studentei – adventistei, rakstīja profesors Klaivs Makijš, pasaulē atzīta autoritāte uzturzinātnes jomā. Uzziņājis no Helēnas par Elenas Vaitas veselības principiem, profesors vēlējās iepazīties tuvāk ar viņas draudzi un tās veselības mācību. Viņa rokās nonāca grāmata, kuru mēs Latvijā pazīstam ar nosaukumu „Padomi par diētu un barību”. Šī grāmata apkopo izvilkumus no E. Vaitas rakstiem par veselīgu uzturu un tā saistību ar fizisko, prāta un garīgo veselību. Tā kā Makijš uzskatīja, ka viss, kas ir rakstīts pirms 1900. gada, ir bijis zinātniski nepamatots, viņš izbrīnīts jautājis Helēnai: „Kur viņa [E. Vaita] ieguva tādu informāciju?” Ar savu jauno interesi par adventistu veselības principiem, kā tos atklāj Elena Vaita, Makijš vērsās pie toreizējā *Review and Herald* redaktora. Domājams, ka pasaulplaši atzītais zinātnieks nesapratīs Bībeles mācību par Gara dāvanām, redaktors pastāstīja Makijam, ka kritiķi dēvē viņu par plaģiāti, kas kopējusi savus laikabiedrus. “Muļķības!” profesors izsaucies. “Es vienkārši nespēju pieņemt šādu paskaidrojumu: tas rada vēl vairāk problēmu, nevis tās atrisina! Ja viņa tikai kopējusi savus laikabiedrus, kā tad viņa būtu zinājusi, kurus uzskatus 19. gadsimta teoriju un veselības mācību raibajā rindā pieņemt un kurus noraidīt? Daudzi no tiem bija pilnīgi aplami un tagad ir atmetti! Tad viņai ir jābūt ģeniālai personai ar zināšanām, kas stāv pāri viņas laikam, lai to varētu izdarīt veiksmīgi.”

Arī es, iedziļinoties dažādos medicīnas

jautājumos, esmu pārsteigts par Elenas Vaitas laikmetu barjeru pārvarošo spriedumu. Ja vēl 1958. gadā daudz kas no viņas rakstītā likās ekstrēms un pat fanātisks, tad 2008. gadā varam teikt, ka Elenas Vaitas atziņas lieliski saskan ar mūsdienu zinātnes atklājumem.

Ilustrēšu to ar kādu piemēru. 18. novembris visā Eiropā bija Antibiotiku diena. Šīs dienas ietvaros Latvijā notika diskusijas par antibiotiku labajām un sliktajām pusēm, bija konference par to patēriņu un rezistences problēmām, kā arī tiek veikts pētījums par to, kādi ir ārstu antibiotiku izrakstīšanas paradumi.

“Šī ir pirmā reize, kad Eiropas līmenī tiks diskutēts par antibiotiku lietošanu un tās iespējamām ēnas pusēm. Šogad multirezistentu baktēriju epidēmiskās izplatības dēļ antibiotiku efektivitāte samazinās tādā ātrumā, kas nebija iedomājams pat pirms pieciem gadiem. Ja pasaulē turpinās lietot antibiotikas tādā daudzumā kā līdz šim, pilnīgi reāli draud iestāties pirmsantibiotiku ēra, kad tādu ikdienas slimību kā pneimonijas vai pielonefrīta ārstēšana vairs nebūs iespējama!” Uga Dumpis, P. Stradiņa Klīniskās universitātes slimnīcas infektologs un epidemiologs, LU asociētais profesors, žurnālā *Doctus*, 2008. gada oktobrī.

1896. gadā E. Vaita rakstīja: „Ārsts, kurš savā praksē ir atkarīgs no ārstēšanas ar medikamentiem, parāda, ka viņš neizprot smalko cilvēka organisma mehānismu. Viņš šajā sistēmā iesēj sēklu, kas visā dzīves laikā nezaudēs savas postošās īpašības.” *Medical Ministry* 229. lpp.

“Viens no veselības sistēmas reorganizācijas mērķiem ir panākt, lai rehabilitācija kļūtu par vienu no svarīgākajiem ārstēšanas paņēmieniem, un lai to varētu uzsākt pēc iespējas ātrāk, ja iespējams, no pirmās pacienta

slimības dienas. Prakse ir pierādījusi, ka vairāk nekā 30% insulta slimnieku savas darba spējas atgūst visā pilnībā, pateicoties fizioterapijai.” Tā savā lekcijā studentiem šogad sacīja A. Čivičs, Sabiedrības veselības aģentūras direktora vietnieks.

Jau 1983. gadā kāds slavens medicīnas profesors savā uzrunā Loma Lindas Universitātē sacīja: “Jūs, adventisti, pagātnē esat atbalstījuši noteiktu dzīvesveidu, balstoties uz savu ticību; bet tagad jūs varat to īstenot, balstoties uz zinātniskiem pierādījumiem. Cerams, ka jūs neiesit atpakaļ un neatgriezīsities straumē, bet stingri turēsities pie sava veselības mantojuma.”

Pateicoties šim veselības mantojumam, adventisti visā pasaulē bieži vien nokļūst dažādu zinātnieku redzeslokā, un par viņu veselību liecina zinātniskie pētījumi. Minēšu tikai divus.

Adventistu slimošanas biežuma pētījums 1974. gadā. 63 350 adventistu mājsaimniecībām Kalifornijā tika izsūtīta aptauja ar 348 jautājumiem par reliģisko pārliecību un tās praktisko pielietojumu, ģimenes un personīgo slimību vēsturi, kā arī par uztura, zāļu lietošanas un kustību ieradumiem. Pētījuma rezultāti liecina par pozitīvo ietekmi, ko dod adventistu veselības vēsts.

17 gadus ilgs pētījums Norvēģijā, kurā tika iesaistīti visi šīs zemes adventisti, 1981. gadā secināja, ka norvēģu adventisti bauda tās pašas veselības svētības, kādas ir Kalifornijas adventistiem. Pētījums apstiprināja novērojumu, ka „veselības priekšrocības, kas novērotas starp Norvēģijas adventistiem, nevar izskaidrot ne ar sociāliem, ne ģeogrāfiskiem apsvērumiem” un ka novērotos rezultātus var izskaidrot vienīgi ar dzīvesveidu, kuru aizstāv un ievēro Septītās dienas adventisti.”

Citu konfesiju ziņas

Pazudusi baznīca

Krievijā no ciema pazudusi baznīca, kura tur stāvējusi gandrīz 200 gadus, paziņojusi vietēja draudze. Kristus augšāmcelšanās baznīca Komarovo ciemā būvēta 1809. gadā, taču oktobra sākumā kāds to ķieģeli pa ķieģelim nojaucis, pavēstīja vietējās pareizticīgo draudzes tēvs Vitālijs.

“Mēs esam nosūtījuši vēstuli vietējai prokuratūrai,” viņš sacīja. “Izmeklēšana parādīs, kurš tieši to izdarīja.”

Baznīca atradusies nomaļā vietā, kuru garīdznieki reti apmeklē, tāpēc baznīcas pazušana netika uzreiz pamanīta. Baznīca netika izmantota, taču garīdzniecība bija plānojusi tur atsākt dievkalpojumus.

Komarovo atrodas Ivanovas apgabalā aptuveni 300 kilometrus uz austrumiem no Maskavas. Pirms vairākiem mēnešiem veiktā lielās divstāvēgās baznīcas izpēte parādīja, ka ēka ir strukturāli vesela, taču tagad palikuši tikai pamati un sienu fragmenti.

Zaļi regulāri apzog baznīcas Krievijas laukos, un visbiežāk tiek meklētas ikonas, par kurām var saņemt labu naudu. Tāpat tiek nojauktas baznīcu ēkas būvmateriālu iegūšanai.

Pasaules līderi par reliģisko iecietību

Pēc Saūda Arābijas ierosinājuma Ņujorkā tikušies pasaules līderi paužot uzticību reliģiskajai iecietībai. Valstu vadītāji bija pulcējušies ANO organizētā konferencē par starpreliģiju attiecībām. Tomēr novērotāji atzīst, ka nebija noslēpamas domstarpības šajā delikātajā jautājumā

Kopumā 80 valstu pārstāvju mērķis bija rast ceļus to reliģisko un kultūras šķirtņu pārvarēšanai, kas ieguvušas “civilizāciju konflikta” apzīmējumu.

Saūda Arābijas karalis Abdulla II, kas pats pārstāv galēji konservatīvo islāma sektu – vahābitus – un nepieļauj nevienu citas ticības formas publisku piekopusanu, aicināja uz “mieru un harmoniju”. Runātājs pēc runātāja piebalsoja šim aicinājumam, apgalvojot, ka visas pasaules lielākās reliģijas atbalsta iecietību. Taču drīzumā uzpeldēja rūgtums, kuru izraisījis Izraēlas un arābu konflikts, kā arī neapmierinātība ar Rietumu ekonomisko un sociālo politiku.

Konferencē uzstājās aptuveni 20 valstu un valdību vadītāji, tostarp ASV prezidents Džordžs Bušs.

Situāciju delikātu padarīja apstākļi, ka Abdulla, kurš savā karalistē nepieļauj faktiski nekādu reliģisko vai politisko brīvdomību, pats bija konferences idejas autors un sponsors. Baltā nama pārstāve Deina Perinio Buša vārdā pauda pārliecību, ka “Saūda Arābijas karalis ir sapratis nepieciešamību viņiem veikt ilgu ceļu un ka viņš cenšas spert zināmus soļus, lai nokļūtu pie mērķa”. Arī Izraēlas prezidents Šimons Peress atzinīgi novērtēja karaļa “bezprecedenta” iniciatīvu, kas nebūtu bijusi iespējama vēl tikai pirms desmit gadiem.

Aicina atgriezties pie svētdienas

Finansiālā krīze ir atklājusi dziļāku garīgo krīzi un faktu, ka ir sagrozīta vērtību skala. Cilvēka darba jēgu un vērtību aizmugurējā plānā novirzījusi vispārējā cīņa pēc labuma – tā secinājusi Eiropas Eipiskopālā komisija, kas no

12. līdz 14. novembrim bija pulcējusies uz Rudens Plenāro Asambleju Briselē. Komisiju veido 24 bīskapi, kas katrs pārstāv savu Rietumu valsti Eiropas savienībā. No Latvijas šajā komisijā ir katoļu bīskaps Antons Justs.

Adventistiem vislielāko interesi izraisa lēmums par svētdienas nozīmi. Bīskapi pieņēma aicinājumu respektēt svētdienu kā vienu no Eiropas sociālā modeļa pamatiem un veidu, kā sabalansēt darbu un ģimenes dzīvi. Pēdējos gados svētdiena kā atpūtas diena daudzās Eiropas savienības valstīs liberālās un patērētāju veicinātās politiskās koncepcijas dēļ likumdošanā ir vājināta. Pašreizējās ekonomiskās krīzes kontekstā Episkopālās komisijas bīskapi aicināja Eiropas parlamenta deputātus atzīt savu atbildību un iekļaut Darbalaika direktīvā, kas šobrīd tiek apspriesta parlamentā, punktu par svētdienas aizsardzību.

Eiropas parlamentā šo priekšlikumu, paredzams, sāks apspriest jau decembra vidū.

Kristīgais Ģimenes centrs

Novembra beigās Talsu luterāņu baznīcā labdarības koncertu sniedza tādi pazīstami mūziķi kā Linda Leen, Intars Busulis, Raimonds Tiguls, Jānis Stībelis un

Rihards Zaļupe. Atsaucoties aicinājumam “Talsenieki talseniekiem”, mūziķi deva savu artavu, lai palīdzētu savākt ziedojumus Kristīgā Ģimenes centra izveidei Talsos.

Vienā no Talsu deviņiem pakalpiem – Baznīkalnā – jau vairākus mēnešus aktīvi notiek būvdarbi – top kristīgs bērnu un ģimeņu centrs. 30. novembrī, pirmajā Adventes svētdienā, rekonstruētais nams tika iesvētīts. Tajā strādās Svētdienas skola un bērnu un ģimeņu attīstības centrs “Brīnumiņš”, Talsos saukts par “Bēbīšu skolu”.

Namu par saviem līdzekļiem rekonstruējusi Talsu luterāņu draudze, tomēr pilnīgai darbu pabeigšanai vēl pietrūkst aptuveni 30 tūkstoši latu. Tā ir liela summa, tomēr draudzes locekļi ir pārliecināti, ka to ir iespējams savākt. Kopējās būvniecības izmaksas ir vairāk nekā 100 tūkstoši latu. Draudzes aicinājumam palīdzēt atsauca mūziķi no Talsiem, kuru vārdi vairs komentārus neprasa.

Centrs “Brīnumiņš” Talsos strādā jau piecus gadus, palīdzot mazajiem talseniekiem ienākt pasaulē un augt tajā laimīgākiem. Uz “Brīnumiņa” nodarbībām dodas topošās māmiņas un tēti grūtniecības laikā un vecāki ar bērniem no 3 mēnešu līdz pat skolas vecumam.

Talsu pilsētas domes priekšsēdētājs Aivars Lācarus uzskata, ka Kristīgā ģimenes centra izveide ir labs piemērs, kā no šķietami sīkas idejas, rodas visai sabiedrībai svarīgi projekti.

LIELISKA DĀVANA

Iegūsti vērtīgas atziņas. Ceļojums kopā ar Jēzu uz Svētību kalnu 365 dienu garumā. Profesors Džordžs Naits piedāvā grāmatas lasītājiem vesela gada garumā iepazīt, dziļāk izprast un personīgi piedzīvot Kristus Kalna svētrunā apslēptās vērtības.

Izlasi Bībeli. Katra lasījuma beigās atrodamas Bībeles lasīšanas plāna rakstvietas. Tām sekojot, tu gada laikā izlasīsi visu Bībeli.

“Jēzus valstība ir radikāla, arī tās pilsoņi būs radikāli. Tāda ir Kalna svētrunas un visas Jaunās Derības pārsteidzošā vēsts. Šī ir vēsts personīgi man. Tā domāta arī tev. Mums jāizvēlas starp Jēzu un pasauli, starp Jēzus vērtībām un pasaules dārgumiem!” (Džordžs Naits)